

PETRE BARBU

Dumnezeu binecuvântează America

Piesă în două părți

PERSONAJELE:

ILIE HERMENEANU, pensionar

DOMNICA HERMENEANU, soția lui, casnică

LUIZA, studentă } copiii familiei Hermeneanu

VLADIMIR

PUȘA, muzeograf

DAN DUGAN, om de afaceri și șef de partid

REMUS, directorul motelului

BOBY, rocker

CRISTINA, o stafie

ROCKERI

Acțiunea se petrece într-un oraș de pe malul mării.

ACTUL I

Scena 1

Curtea unei biserici declarate monument istoric. În dreapta bisericii se află ghereta paznicului, luminată de un bec. În depărtare se zăresc siluetele unor blocuri. Se crapă de ziuă. Vladimir citește o revistă, așezat pe băncuța din fața gheretei. Intră Pușa.

PUȘA: De ce nu dormi, Vladimire? Ți-e teamă că te dau afară? Nu te dau, Vladimire, dormi liniștit. Așa m-am înțeles cu taică-tu: eu vă dau un kil de zahăr, iar tu îmi păzești mănăstirea cinci nopți pe săptămână. Sau ai dormit și acum, spre dimineață, te dai intelectual?

VLADIMIR: M-am gândit...

PUȘA: Ți-a fost rău? Dacă nu poți, renunță, Vladimire, că nu vreau să te am pe conștiință. Mai bine te angajezi la Remus. Are nevoie de un hamal ca să-i descarce

marfa la hotel. Nu ți-a spus Luiza? Și soră-ta asta... Ai auzit? A făcut scandal azi-noapte în centrul orașului. (Verifică lacătul de la ușa bisericii.)

VLADIMIR: Aici a fost liniște, domnișoara Pușa. (Împinge cu piciorul niște sticle în spatele gheretei.) M-am gândit și mi-a venit o idee...

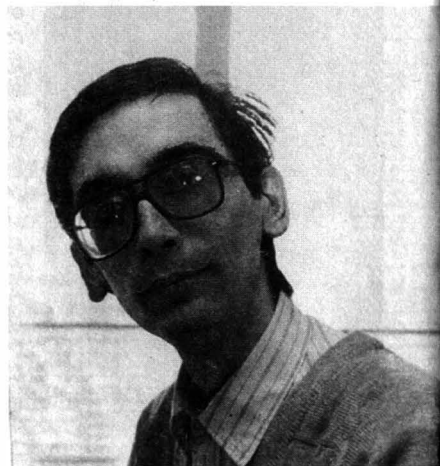
PUȘA: Am adormit greu din cauza valurilor și după miezul nopții m-a trezit taică-tu cu niște bocănituri. S-a apucat de cizmărie?

VLADIMIR: Nu știu. Tata doarme cu mama în sufragerie și la cinci dimineața se trezește să plece la fermă.

PUȘA: Sigur s-a apucat de cizmărie. Cu pensia lui și cu cei șase cartofi pe care-i fură de la fermă nu vă ajunge de mâncare. Am bătut cu lingura în calorifer și s-a liniștit. Nu mă întind bine în pat, că sună telefonul. Cine crezi că s-a obosit să-mi telefoneze?

VLADIMIR: Ministrul Culturii din Canada.

PUȘA: Domnul Dan Dugan, iubitule! Vai de mine, ce-a pățit săracul domnul Dugan! Luiza și cu bandiții ei l-au

Născut la Galați. Absolvent al Facultății de Mecanică din Galați.

A publicat proză în revistele „Amfitea”, „Echinox”, „Luceafărul” (Serie nouă), „România literară”, „Convorbiri literare”, „Familia”, „Agora” (SUA), „Calendar”, „Contrapunct”.

A câștigat 10 premii literare la diferite concursuri din țară.

Debut editorial, în 1993, cu volumul de povestiri „Tricoul portocaliu fără număr”. A câștigat concursul literar (secțiunea română) al Editurii Nemira cu romanul „Dumnezeu binecuvântează America”, apărut în 1997.

Dramatizarea acestuia a obținut Premiul I la concursul de dramaturgie „Constantin Petrescu”, organizat de Ministerul Culturii în 1997.

A pregătit pentru Editura Nemira un roman intitulat „Scribălăul”.

îmbătat pe paznicul depoului, s-au urcat într-un tramvai...

VLADIMIR: Sunt rockeri, domnișoara Pușa.

PUȘA: ...și au pornit prin oraș. Au urlat cu muzica la refuz. Toți erau beți. Și soră-ta era beată! Apoi au jucat un joc de societate. Auzi tu, joc de societate! Adică fiecare să-și pună în gând o dorință și cine va face turul orașului în cel mai scurt timp, acela i se va îndeplini dorința. Desigur, soră-ta a câștigat. Dar cu ce preț, iubitu! A lovit Mercedesul domnului Dugan care se întorcea de la o ședință de partid.

VLADIMIR: Luiza a pățit ceva?

PUȘA: Ca pisica. A sărit din cabină și l-a scuipat pe domnul Dugan. Era tare afectat la telefon, săracul domnul Dugan. M-a avertizat că bandiții au fugit spre mănăstire. Mi-a sărit inima din loc. Vor da buzna și vor profana mormintele domnitorilor mei. Ce știu bandiții Luizei despre faptele de vitejie ale lui Avram-tatăl și Avram-fiul, cei mai de seamă voievozi ai Țării Românești din secolul al XII-lea? Vladimire, ție nu-ți miroase a urină?

VLADIMIR: Mi-a venit o idee, domnișoara Pușă! Avem nevoie de două camioane cu zgură, un buldozer, două lopeți și trei căldări cu var.

PUȘA: Am fugit într-un suflet ca să-i apăr pe domnitorii mei. În cărțile de istorie nu sunt băgați din cauza democrației. Nici înainte n-au fost băgați, din cauza cenzurii. De treizeci de ani mă lupt să le apăr gloria, Vladimire! Mi s-au umflat picioarele de reumatism, doctorii mi-au găsit insuficiență respiratorie și-n vara asta am făcut sinuzită, poftim, sinuzită!

VLADIMIR: Sunteți o luptătoare, domnișoara Pușă!

PUȘA: O luptătoare care și-a irosit tinerețea. Nu viața, reține, tinerețea! Puteam acum să fiu șefă de catedră la Universitate, dar am ales acest loc unde miroase frumos a istorie. Mii de turiști au aflat despre faptele de vitejie ale domnitorilor Avram, tatăl și fiul.

VLADIMIR: Regreți tinerețea? Ați fost șase luni în Canada.

PUȘA: Lasă-mă în pace cu Canada!

VLADIMIR: Dacă ați trimite un memoriu la Ministerul Culturii din Canada, sigur v-ar trimite bani ca să renoați mănăstirea. Mama mi-a povestit că funcționarii ministerului s-au purtat frumos cu dumneavoastră.

PUȘA: Mă-ta ți-a povestit prostii. Iar Remus, nu-i așa, ți-a băgat în cap chestia cu angajamentul? N-am semnat nici un angajament, iubitu! Mi-au dat bursa în Canada pentru că am fost competentă, nu ca soră-ta, care s-a culcat cu compozitorul ăla și a doua zi a obținut premiul întâi la festivalul de muzică ușoară.

VLADIMIR: Luiza are voce.

PUȘA: M-am întors triumfătoare ca Avram-tatăl după ultima lui bătălie cu turcii. Două sute patruzeci și opt de cetățeni m-au întrebat de la Otopeni și până-n gara orașului nostru ce este în cutia portocalie pe care o țineam strâns în brațe. Prostii! Nu știau să citească ce scria pe cutie. Scria pe englezește.

VLADIMIR: Mama s-a prins că-i un televizor.

PUȘA: Televizor color, iubitu! Nici primul secretar nu avea color.

VLADIMIR: E adevărat că ați plâns pe peron când domnul Remus v-a arătat cartela de ulei?

PUȘA: Remus e un mincinos. Marius mi-a dăruit un buchet imens de crizanteme și m-a sărutat pe gură. Avea buzele moi ca halvița.

VLADIMIR: Mama s-a plâns că numai lui i-ați povestit ce-ați văzut în Canada.

PUȘA: Pentru că numai el merita să audă ce-am văzut eu în Canada. Marius a învățat să înoate înainte de a vorbi. Marius rezolva ecuații de gradul doi când colegii săi se chinuiau să citească. Marius recita din Shakespeare în timp ce-și făcea proiectul de diplomă. Când a fugit de-acasă, m-am rugat pentru sănătatea lui la mormintele domnitorilor mei.

VLADIMIR: N-a fugit. Marius a plecat la București ca să-și dea doctoratul în mecanica fluidelor.

PUȘA: Mă rog, nu știu ce fel de doctorat e acesta, când nu trimiți măcar o ilustrată părinților timp de doi ani și când tatăl tău natural îți vinde hainele la talcioc.

VLADIMIR: Scorneli, domnișoara Pușă!

PUȘA: Cu urechea lipită de podea l-am auzit pe Marius cum l-a făcut „porc” pe taică-tu. Nu-i așa? Iar își aruncase domnul Hermeneanu chiloții murdari lângă tronul veceului, să-i ia de acolo mă-ta și să-i spele cu sodă.

VLADIMIR (pentru sine): Într-o zi am să-ți pocesc mutra pentru toate bârfele pe care le-ai răspândit în oraș pe seama noastră.

PUȘA: Mă-ta a țipat și taică-tu a căutat ceva în bucătărie. Marius nu l-a lăsat să apuce acel ceva și iarăși a țipat mă-ta, dar degeaba, că s-a auzit până la mine cum l-a pocnit de două ori și cred că i-a dat cu picioarele în cap. Eu am bătut cu lingura în calorifer ca să-i sperii și am reușit, că imediat s-a făcut liniște. Doar taică-tu a mai țipat, parcă fusese înjunghiat: „Să nu mai intri în casa mea, secătură! Să-ți iei târfa și să pleci!” Am vrut să chem Miliția, dar m-am gândit că o să iasă urât pentru voi. După două luni, Ceaușescu a căzut, dar Marius nu s-a întors acasă. Cine o fi fost târfa?

(Apare Cristina.)

VLADIMIR (către stafie): Ce vreți de la mine?

PUȘA: Nu te supăra, Vladimire. Fac și eu puțină istorie. O viață întreagă v-ați bătut ca chiorii.

VLADIMIR: De ce nu-mi spuneți ce vreți? Marius nu este aici. A plecat la București pentru doctorat. Nu-i cunosc adresa. Din cauza lui m-am îmbolnăvit.

PUȘA: Nu-i purta pică! Marius te-a învățat scăldatul în nisip. Tu ai învățat-o pe Luiza. Am văzut-o cum se scaldă. Rade câte cinci-șase clienți pe zi. Ține minte, când se va mărita o să nască monștri. Presiunea nisipului îi afectează inima, ficatul și glandele femeiești. Și după ce clienții pierd pariul, se duc la Remus și-i lasă amanet ceasuri, bijuterii și haine. Cu banii luați de la bișnițar își fac bagajele și pleacă. Gata concediul lor de odihnă! De aceea nu mai sunt turiști pe coasta noastră, ca pe vremuri. Luiza îi gonește. M-am prins de combinație. Domnul Dugan este la curent cu scăldatul Luizei în nisip.

VLADIMIR (către Cristina): Vă este frică să vorbiți?

(Cristina se retrage.)

PUȘA: Ți-e rău, Vladimire?

VLADIMIR (*dezmeticit*): M-am gândit și mi-a venit o idee.

Dacă tot nu vrei să cereți ajutor din Canada...

PUȘA: Iar începi? (*Inspectează zidurile bisericii.*)

VLADIMIR: Putem să facem rost de bani din surse proprii.

Avem nevoie de două camioane cu zgură, un buldozer, două lopeți și trei căldări cu var.

PUȘA: De ce?

VLADIMIR: Să amenajăm trei terenuri de tenis lângă mănăstire. Apoi le închiriem cu ora turiștilor și până la sfârșitul sezonului putem să strângem jumătate din banii pentru renovarea bisericii.

PUȘA: Cum îndrăznești, Vladimire, să-i insulti pe domnitorii mei? Asta e mănăstirea voievozilor Avram, zidită în secolul al XII-lea, prima operă de artă care anunță Epoca Renașterii, declarată monument istoric la încoronarea Regelui Ferdinand și intrată în patrimoniul UNESCO la moartea lui Gheorghiu-Dej. Cum îndrăznești? Adică să-mi cadă-n cap mingile trase de turiști? Adică să transform ctitoria în sală de antrenament, iar amplexații tăi să facă flotări pe mormintele Avramilor?

VLADIMIR: Aranjăm terenurile ceva mai departe...

(*Se aude un țipăt. Vladimir dă să fugă, dar îl opresc Cristina și Pușa. Stafia ține cu două degete un prezervativ. Pușa îi arată băiatului o sticlă goală de vodcă.*)

PUȘA: Ce-a fost aici, Vladimire? Cine mi-a batjocorit domnitorii, Vladimire? Ai dormit în timpul serviciului și ai visat terenuri de tenis, intelectualule!

VLADIMIR: Voi începe antrenamentele, câte opt ore pe zi. (*Către Cristina.*) Du-te la Marius, el n-a crezut în talentul meu!

PUȘA: M-ai mințit, Vladimire! În locul tău, Marius și-ar fi vărsat sângele pentru apărarea istoriei. Eu l-am învățat istoria țării noastre. Îl luam de mână și-i arătam frumusețile patriei: „Uite șoselele care străbat cel mai îndepărtat cătun al patriei, uite școlile și liceele luminoase, în care generații de tineri se instruiesc pentru a deveni oameni de nădejde, uite șantierul naval unde lucrează tatăl tău, maistru principal, alături de muncitori cu înaltă calificare, toți depun eforturi sporite pentru construirea vapoarelor care vor duce faima țării în toate colțurile planetei“.

VLADIMIR: La cincisprezece ani, câștig campionatul de juniori. La șaptesprezece, titlul de seniori și particip la primul turneu internațional. Ajung în finală, dar pierd în fața unui suedez. Renunț să mai dau la facultate. Intru în clasamentul ATP. Câștig primul meu turneu de profesionist la Barcelona. Ba nu, la Madrid. Încasez un cec de 10 000 de dolari. Jumătate din bani o trimit acasă. Familia mea se mută într-un bloc din centrul orașului. Mama renunță să mai spele la hotel, iar tata nu se mai duce la fermă. Luiza își cumpără o chitară electrică.

PUȘA: „Uite combinatul chimic care-și exportă produsele de înaltă calitate în peste o sută de țări, uite cartierele de locuințe, cu blocurile înalte și zvelte, construite din fondurile statului, uite cum strălucește soarele roditor

deasupra ogoarelor pline de grâne pe care tu, cu romantism revoluționar, îți destășori practica agricolă, deprinzând cultul muncii și sentimentul de angajare! Te dor picioarele?“

VLADIMIR: La Wimbledon ajung în sferturi, fiind eliminat de numărul trei mondial. Plâng de ciudă în vestiare și poza mea apare pe prima pagină a ziarelor. Urc în clasamentul ATP pe locul 29. Ai mei își cumpără televizor color și video. La 19 ani, câștig Open-ul american, după un meci de cinci seturi în finală. La conferința de presă recunosc valoarea adversarului și faptul că nu mi-a mers reverul. La 20 de ani, cuceresc Wimbledonul, în tribună aflându-se mama și Luiza. În același an realizez Marele Șlem și ajung în fruntea clasamentului ATP. Sora mea se stabilește în Franța, se mărită cu un compozitor și imprimă un disc. Eșec discografic. Mama își face o proteză dentară și începe un tratament complex în Germania, ca să-i treacă durerile de cap. Marius nu are nevoie de mine.

PUȘA: „Dar privește-i atent pe acești tineri pletoși, cu pantalonii strânși pe fund, cum stau agățați de gât cu fetele dezvățate, în fuste ce contravin normelor elementare! Ei sunt exponenții ce mimează și importă formulele unei societăți sălbatice, în care omul este supus exploatării, în care raporturile dintre indivizi se stabilesc pe interese meschine. Nici o societate nu este perfectă, dar realitățile din patria noastră tind către perfecțiune. Scrie ce ți-am arătat în lucrarea ta de istorie, scrie că toți oamenii se bucură de egalitate și prosperitate pe pământul nostru, scrie și vei obține nota maximă, coronița de premiant și insigna de fruntaș!“

VLADIMIR: La 21 de ani realizez pentru a doua oară consecutiv Marele Șlem. Sunt un jucător de tenis fără asemănare în istoria acestui sport. Un ziarist britanic scrie o carte despre adolescența mea. Un semn ce vestește nenorocirea.

PUȘA: „Tu ești rodul sacrificiilor pe care societatea noastră le face zi de zi ca să înveți, să te perfecționezi, să duci mai departe tradițiile nobile ale poporului tău“.

VLADIMIR: În acel an mă îmbolnăvesc subit. Refuz orice fel de interviu. Mă întorc în țară. Tata mă întâmpină în fața blocului.

PUȘA: „Ofțicosule! Am pierdut timpul cu educația ta“.

CRISTINA (*pentru Vladimir*): Plouă în casa voastră.

(*Vladimir leșină.*)

PUȘA: Vladimire! Iar te-a apucat, Vladimire! Trezește-te! Iartă-mă, dar m-ai mințit! De ce i-ai lăsat pe bandiți să-mi profaneze istoria? Să nu mori aici, Vladimire! Ajutor! Ajutor! Voievozii mei! (*Pușa îl apucă de subțiori și-l scoate din curtea bisericii.*)

Scena 2

Sufrageria familiei Hermeneanu arată ca după o inundație. Ușa balconului și ferestrele sunt deschise. Priveliștea mării este acoperită de un covor întins pe frânghie. Într-o căldare așezată în mijlocul încăperii cad picături de apă din tavan. În apropiere, un lighean. Domnica șterge podeaua cu o cârpă. Se aude soneria de la intrare.

DOMNICA: E deschisă, Ilie! (*Sonerie insistă.*) Of, ai surzit, Ilie! E deschisă ușa...

REMUS: Bună dimineața! Iartă-mă că am întârziat...

DOMNICA: Dumneata?... Ilie s-a dus după instalator, se întoarce repede. Uite ce ne-a făcut Pușa: a plecat și a lăsat robineții deschiși! Ilie n-are curajul să-i spargă ușa.

REMUS: Am venit cu o rugămintă, nu vreau să te deranjez...

DOMNICA: Luiza nu-i acasă.

REMUS: Ai putea să treci pe la hotel, să aranjezi o cameră?

DOMNICA: Ieri am frecat cincisprezece camere. Dacă mai aveam detergent, frecam și restul de cinci. Ai făcut rost de detergent?

REMUS: A fost o petrecere în camera de oaspeți. A ținut toată noaptea.

DOMNICA: Și au vomat? Nu pot. E duminică. Vin mâine.

REMUS: Plătesc dublu.

DOMNICA: E duminică, ești surd? Nu vezi ce-i în casa mea?

REMUS: Poate vrea Vladimir.

DOMNICA: Nu-mi băga copiii în cloaca dumitale! Destul mă umilești în fața clienților, niște bețivi care nu nimeresc veceul. Pe Luiza ai încercat s-o angajezi cântăreață la cârciumă, pe Vladimir vrei să-l faci femeie de serviciu. Vrei să te răzbuni, asta vrei, să te răzbuni!

REMUS: Nu potsă mă răzbun.

DOMNICA: Ilie ți-a explicat o dată pentru totdeauna. Nu mai are ce să-ți spună. Am auzit eu la televizor pe cineva care cerea să se înceteze cu „vânătoarea de vrăjitoare” în țara noastră. Nu am crezut că există vânătoare, dar când mă uit la dumneata, îi dau dreptate acelui om. Să încetezi!

(*Intră Luiza.*)

LUIZA: Salut! Ce mama dracului s-a întâmplat aici?

DOMNICA: Ți-am spus de o mie de ori să nu mai drăcuiești în casă. Pune mâna și șterge, că mi-a amorțit mijlocul.

LUIZA: Dobitoaca de Pușa! Ce faci, Remy? Ai venit să ne arăți că ai învățat să-noți într-un lighean?

REMUS: A dispărut epava.

DOMNICA: Nu se poate! (*Iese pe balcon.*)

REMUS: Parămele au fost dezlegate cu grijă. Am căutat-o cu luneta, a dispărut. Am trecut pe-aici ca să vă anunț.

LUIZA: Bravo! Tata o să-ți dea o decorație.

DOMNICA: Of, Doamne, cât a muncit Ilie la cargoul ăsta. L-au scos imediat după ce-a căzut Ceaușescu și l-au lăsat pe coasta noastră, să ruginească. Ce-au avut cu bietul cargou?

LUIZA: Primăriile l-a folosit drept groapă de gunoi.

DOMNICA: Poate l-au dus pe șantier, să-l termine! Ce-o să se bucure Ilie! Cu inima rea a ieșit la pensie. Da' de ce nu mai vine? Luiza, ai grijă, când se umple găleata, qui ligheanul și o verși repede în veceu, să nu-mi faci dără prin casă. Azi-noapte a început să curgă. A curs șuvoi, acum s-a mai liniștit. Mă duc să bat la Pușa, o fi dormind ca o valiză. (*Către Remus.*) Dumneata trebuie să pleci!

LUIZA: Lasă-l, mamă, să vadă ce înseamnă o familie. Uită-te bine la mama! Cum ar fi arătat acum dacă o luai de nevastă?

DOMNICA: Luiza, nu-ți bate joc de mine în fața unui străin! (*Începe să picure din ce în ce mai tare.*)

DOMNICA (*ieșind*): Of, Doamne, de ce există atâta răutate în casa noastră?

LUIZA: Ai învățat să-noți, Remus?

REMUS (*scoate din buzunarul hainei o hârtie și i-o întinde*): Am găsit-o în cutia poștală. Aseară nu era.

LUIZA (*silabisește*): Jidan împuțit o să-ți scoatem un ochi.

REMUS: Nu sunt jidan, nu sunt jidan!

LUIZA: Poate au greșit adresa. În loc s-o pună în cutia vecinului, din cauza întunericii au pus-o în cutia ta.

REMUS: Dar nu avem vecini evrei. Toți de pe strada mea au plecat în Israel. Eu nu sunt jidan. Nu sunt!

LUIZA: Poate ești simpatizant. Te-ai uitat în oglindă cum arăți?

REMUS: Îți jur, nu sunt jidan. Nu sunt dus la nici o biserică.

LUIZA: Atunci ești comunist.

REMUS: Nu, nu! Crede-mă, n-am fost membru.

LUIZA (*rupe hârtia și o aruncă în căldare*): Nu mai pot să stau în pișatul ăsta. (*Așază ligheanul în locul căldării pe care o duce la baie.*)

REMUS: Am trimis o telegramă Comunității Evreiești. L-am rugat pe rabin să dea o dezmințire sau ceva de acest gen, din care să rezulte că nu sunt evreu. Să fie oficială și s-o dea la televiziunea națională, s-o publice în ziarele centrale, să afle toată lumea că nu sunt evreu.

LUIZA (*din baie*): Poate ai înjurat un turist beat fără să știi că e grangur în guvern.

REMUS: Ați vomat în camera de oaspeți, mi-ați distrus mocheta, ați spart chiuveța.

LUIZA (*revine*): Caută-l pe Bobby. Cu el te-ai înțeles, el să-ți plătească stricăciunile.

REMUS: E șovin.

LUIZA: Bobby? (*Râde.*) Tu ești gelos, Remy!

REMUS: Ce s-a întâmplat cu Bobby după ce i-ați lovit mașina lui Dugan?

LUIZA: N-am auzit de mașina lui Dugan.

REMUS: Nu, nu trebuia să mă bag în această afacere. Am o casă, o slujbă, niște bani pe CEC, nu trebuia să mă lăcomesc pentru niște dolari.

LUIZA: Iată o dovadă că nu ești evreu.

REMUS: Dar nu sunt evreu!

LUIZA: Știu.

(*Intră Domnica.*)

DOMNICA: N-a venit Ilie? Doamne, ce nenorocire! Pușa nu-i acasă. Ah!

LUIZA: Nu vrei deloc să mă ajuți. (*Șterge podeaua.*)

REMUS: Eu plec. Măine...

DOMNICA: Să-mi faci rost de detergent.

REMUS (*în șoaptă către Luiza*): Nu sunt jidan. (*Iese.*)

LUIZA: Ce ai de mâncare?

DOMNICA: Taică-tu m-a întrebat dacă ai dormit acasă și i-am spus că ai dormit. Poți să-mi spui de ce l-ai adus pe Remus aici? Sunt mama ta, de ce nu-mi răspunzi? Am dreptul să știu. Ce ai de gând cu Remus?

LUIZA: Nimic.

DOMNICA: Abia aștept să-ncepi facultatea, să termini odată cu hoinăreala. Ar fi bine să demontezi yala, taică-tu se

enervează când vrea să intre în camera ta, doar e casa lui. Pune mâna pe carte, Luiza, să-ți faci o diplomă, să nu mai rămâi repetentă.

LUIZA: Iar te-a îndoctrinat.

DOMNICA: Taică-tu are dreptate, numai el aduce bani în casă. Din munca lui trăim.

LUIZA: M-am săturat să-mi scoată ochii că ne-a crescut, că ne-a trecut prin școli, că ne întreține din pensia lui! Foarte bine, o să-mi vină și mie rândul ca să-i plătesc toate datoriile. Marius i le-a plătit cu vârf și-ndesat.

DOMNICA: Dumnezeu vede și iartă. Marius trebuie să se întoarcă!

LUIZA: N-o să se întoarcă.

DOMNICA: Să-și ceară iertare pentru ce-a făcut.

LUIZA: Voi nu ne iubiți. Pricepi? Nu ne iubiți. *(Iese și trănțește ușa. Își închide camera cu yala.)*

DOMNICA: Copiii n-au dreptul să-și judece părinții! Să-l aduci pe băiatul ăla să demonteze yala, că nu știu ce se va întâmpla! *(Sună soneria. Domnica se duce să deschidă. Se întoarce cu Dugan.)* Ne scuzați de deranj, avem o inundație. Ilie nu-i acasă, a plecat după instalator, trebuie să sosească. Luați loc, vă rog! Sunteți un coleg de serviciu? Uite că nu mai picură!

DUGAN: Am lucrat în echipa lui nea Ilie. După ce-a ieșit la pensie, am plecat și eu din șantier, că nu se mai putea.

DOMNICA: Adevărat, nu mai au comenzi. Au trimis o mulțime de oameni în șomaj. Să vă servesc cu o cafea?

DUGAN: Aveți o priveriște minunată.

DOMNICA: Da, dar iarna e frig, bate vântul din larg. Și de când ni s-a inundat subsolul, miroase a putregai în tot blocul. Noi avem noroc că stăm la etajul patru, dar familiile de la parter! De fapt, nu mai locuiește nimeni la parter. Toți s-au mutat. Mai sunt vreo zece familii în bloc. Când Ilie a primit apartamentul de la șantier, ni s-a spus că vom locui câteva luni, de probă, să vadă arhitecții dacă rezistă blocul construit la o sută de metri de mare, dar au trecut douăzeci și opt de ani și tot aici am rămas. Ilie a făcut memorii la Primărie prin care a cerut reparații și consolidări. Păcat de banii cheltuiți pe hârtie. Prin apartamentele părăsite mișună șobolanii.

(Intră Ilie și Vladimir.)

DOMNICA: Ah, Ilie, uite cine a venit la noi!

DUGAN: Să trăiești, nea Ilie!

DOMNICA: Nu mai curge. A rămas o pată.

VLADIMIR: E cât o minge de tenis.

DOMNICA: L-ai adus pe instalator?

ILIE: Duminica nu lucrează.

DOMNICA: Mă duc să-i sparg ușa.

VLADIMIR: De la ea venim. I-am verificat țevile și garniturile. Sunt bune.

DOMNICA: V-a păcălit, sigur are o țeavă spartă, dar a ascuns-o, ca să nu plătească reparația. Îi găsesc țeava și-o pun s-o înlocuiescă! *(Iese.)*

DUGAN: De când nu te-am văzut, nea Ilie! *(Spre Vladimir.)* E băiatul cel mic?

ILIE: E fiul meu.

desene de A. Grand

DUGAN: Noroc! *(Îi strânge mâna lui Vladimir.)* Dan Dugan. Mi-a telefonat omul meu de la Sirena că ai cumpărat țigări cu parolă. Nu mi-a venit să cred: nea Ilie și-a amintit de noi. De unde știai cum pot fi... *(Se uită la Vladimir.)*

ILIE: E fiul meu.

DUGAN: Nu zic că ai procedat rău, dar sunt îngrijorat. Înseamnă că parola noastră nu mai este un secret. De unde o știi?

ILIE: Știu și eu câte ceva, ce, numai voi le știți pe toate?

DUGAN: N-o lua așa în grav, nea Ilie!

ILIE: Păi, așa o iau!

DUGAN: Nea Ilie, ne bucurăm că ne-ai căutat, doar ești de-al nostru, dar în actualele condiții social-politice noi trebuie să ne luăm toate măsurile de precauție.

ILIE: Ce, mă, v-ați dat cu teroriști?

DUGAN: Nea Ilie, de mult voiam să stau de vorbă cu matală... *(Se uită la Vladimir.)*

ILIE: E fiul meu.

DUGAN: Azi-noapte, americanul era să moară. A leșinat la un dineu. A scăpat ca prin minune. Dar nu-i dau mai mult de o lună de trăit.

ILIE: O fi mâncat prea mult, nu-i port eu de grijă.

DUGAN: Dacă moare, politica mondială se va schimba și noi trebuie să fim pregătiți, să nu rămânem în afara

conjuncturii. Rușii, nemții, japonezii de abia așteaptă schimbarea. Recenta plenară de la București a stabilit o nouă orientare a activității noastre revoluționare.

ILIE: Mă piș pe activitatea voastră revoluționară.

DUGAN: Nea Ilie, eu știu că matale ești supărat pe noi din cauza fostei arhive. Înțelege că au fost niște scurgeri și tocmai s-a nimerit ca acele documente să te vizeze. Nu cunoaștem încă pe mâna cui au căzut, dar o s-o rezolvăm, îți promit. Alta e problema. Noi susținem că matale trebuie neapărat să te racordezi la realitățile actuale.

ILIE: Și care sunt astea, măi Dugane?

DUGAN: Uite, nea Ilie! Am pornit activitatea revoluționară fără complexe istorice, fără ruși, fără evrei, fără tancuri. Voi ați destășurat-o necorespunzător, asta-i adevărul. Realitățile actuale sunt diferite de ale voastre.

ILIE: Da, da, da... deci realitățile actuale. Realitățile... Eu nu pricep nimic.

DUGAN: Peste două săptămâni, șantierul nostru va intra în grevă. Va fi o grevă generală în țară până va cădea guvernul. Pentru filiala noastră au fost trasate sarcini precise. Toate detaliile au fost pregătite. Este vorba de o mișcare internațională cu ramificații în Europa, Asia, America Latină. Matale ai putea să ne ajuți, să le vorbești oamenilor din șantier. Ei te cunosc, te vor asculta și te vor urma, îți prețuiesc munca revoluționară. Avem pregătit discursul.

ILIE: Care muncă revoluționară? Mi s-a spus să strâng cotizația? Am strâns-o. Mi-au cerut să fac procese-verbale? Am făcut. Mi-au cerut să iau cuvântul? L-am luat. Am fost chemat duminica la lucru? Am venit. Eu am muncit, Dugane!

DUGAN: Și eu muncesc, nea Ilie. Crezi că mi-e ușor să țin un restaurant ca „Sirena”? Toată ziua muncesc și n-am satisfacții, ba din contra, azi-noapte niște golani mi-au lovit mașina. Nu vreau să mi-o iei în nume de rău, dar printre ei se afla și fata matale, o cunosc de pe plajă. Frumoasă fată!

ILIE: A costat mult mașina?

DUGAN: Lasă, nea Ilie, că nu m-a făcut o mașină nemțească. Matale m-ai făcut om când mi-ai pus în mână electrodul de sudură. Mai bine spune-mi cum îți merge pensia.

ILIE: Am nevoie de bani. Vreau să-mi cumpăr o casă. Opt mii de dolari cu împrumut.

DUGAN: Împrumut opt mii de dolari? De ce nu te duci la bancă?

ILIE: Dacă ceream de la bancă, mă duceam la bancă. Facem acte în regulă, voi fixați dobânda.

DUGAN: Dar ce ți-a venit tocmai acum?

ILIE: Nu vezi? Îmi curge apă din tavan.

DUGAN: O fi o țeavă spartă la domnișoara Pușa. Îți trimit un băiat din șantier să o rezolve.

ILIE: Nu curge de la Pușa, curge de nicăieri.

DUGAN: Ești sigur, nea Ilie? Așa ceva a pățit cu ani în urmă un tovarăș de-al nostru. E foarte bine că ne-ai informat. Vom discuta cu cea mai mare răspundere cazul matale în prima ședință, dar să știi că o casă adevărată te

costă mai mult de opt mii de dolari. Cu pensia matale...

ILIE: Știu, realitățile actuale sunt complicate și activitatea revoluționară cere mulți bani.

DUGAN: Te asigur că vom trata cazul cu responsabilitate. Este în interesul nostru, al tuturor. În ce privește propunerea noastră, eu zic să te mai gândești. Tovarășii de la București doresc să le vorbești oamenilor, numai să vrei...

(Intră Pușa.)

PUȘA: Să țineți minte: eu v-am adus fericirea! Vă cheamă urgent doamna Hermeneanu.

VLADIMIR: A găsit țeava spartă?

DUGAN: Ți-am spus, nea Ilie, că-i țeava spartă!

PUȘA: Veniți cu toții, acum se scrie istoria!

(Vladimir, Dugan și Pușa ies în grabă. Intră Luiza.)

LUIZA: Marius a plecat în Statele Unite ale Americii.

ILIE: Avem pâine la masă?

LUIZA: Ai auzit? A plecat în America.

ILIE: Mă duc să cumpăr pâine.

(Încearcă să plece, dar Luiza îl oprește în pragul ușii.

Apare Cristina.)

LUIZA: Ai auzit?

ILIE: Am auzit.

LUIZA: Și n-o să se mai întoarcă niciodată în rahatul ăsta.

(Ilie o îmbrânțește și iese.)

CRISTINA: Roagă-l să se întoarcă.

LUIZA: Mama va încremeni de fericire și tata va tresări. Ai să faci un pas înapoi și ai să ne contempli câteva clipe, la grămadă, inerți, neputincioși.

CRISTINA: Ce mai faceți? Ce fericit sunt să vă găsesc veseli și sănătoși.

LUIZA: N-ai să rezisti prea mult în fața acestui tablou dezgustător. Grăbit, vei începe să ne povestești. Te vom asculta cu răbdare și te vom crede până la ultimul gest, acela de a ne arăta cât de mare este o pâine acolo, peste Ocean. Ne vom căzni să ne închipuim pâinea. Poveștile tale ne vor încălzi mai întâi picioarele, apoi stomacul și mâinile. Și după ce o să-ți tragi sufletul, ne vei spune câte un cuvânt bun.

CRISTINA: Ai reușit la facultate? Bravo, Luiza! De ce nu mai cânti?

LUIZA: Trăiesc cu un bărbat care ar putea să-mi fie tată. Și îl înșel, culcându-mă cu alți bărbați, care ar putea să-mi fie frați de cruce. Dar îi înșel și pe ei, pentru că mă las filmată și dorită în zeci de casete video.

CRISTINA: Ce greu am ajuns la voi cu cele șase valize.

LUIZA: Vei împărți daruri: discuri pentru mine, o rachetă de tenis pentru fratele nostru, de abia acum ne vei descoperi pe fiecare în parte. Mama este mama.

CRISTINA: Te strâng pantofii, mamă? Douăzeci de dolari m-au costat.

LUIZA: Tata este tata.

CRISTINA: Cămașa îți cade bine, dar nu ți-e largă la umeri, tată?

LUIZA: Totul va fi OK. Viața este OK. Și un sul de hârtie care nu zgârie face viața OK.

CRISTINA: Pune-l în baie, mamă, să faceți comparație.

LUIZA: Mama o să te roage să te speli, să ne așezăm la masă cu toții. Ce straniu sună: cu toții! Nu ți-e foame. Ai tras la hotelul lui Remy ca să-l umilești și pe el. Așa e mai bine, o să ne explici, și intenționat vei scăpa niște cuvinte englezești ca să ne arăți că te-ai adaptat acolo, să uităm ce-a fost aici.

CRISTINA: Mi-a fost dor de voi.

LUIZA: Minți ca un ordinar. Nu ți-a fost dor de nimeni. Te-ai întors ca un Gulliver.
(*Luiza iese.*)

CRISTINA: Uitați-vă la mine ce ușor am ajuns un Gulliver! Și voi puteți ajunge Gulliver, nu este greu, trebuie doar să munciți în cea mai dezvoltată țară din lume, bla-bla, bla-bla, bla-bla! (*Dispare.*)

Scena 3

Sufrageria domnișoarei Pușa seamănă cu cea a familiei Hermeneanu, dar mobilierul este la locul său. Domnica și Pușa stau pe canapea. Dugan și Vladimir ocupă scaunele din fața televizorului. Doar Dugan urmărește scenele de război proiectate pe ecran. Domnica studiază un glob pământesc.

PUȘA: „De unde vorbești, Marius?” s-a interesat doamna. Cred că legătura telefonică nu era prea bună. Știi cum sunt telefoanele astea, adică nu știți, că domnul Hermeneanu a refuzat instalarea postului telefonic. Ce ieftin era prin șaptezeci și doi!

DUGAN: Americanii s-au obișnuit să facă ordine în lume.

PUȘA: Deodată, o văd pe doamna făcându-se albă ca varul. Se așază aici și oftează din rărunchi: „Mamă scumpă, Marius, tocmai de acolo vorbești? Cum ai ajuns în America?” Pauză. „Cum?” a strigat doamna.

VLADIMIR (către Domnica): Ai auzit bine ce-a spus? America?

DOMNICA: Marius este în America.

PUȘA: „Ai cămăși curate?” Pauză. „Și ciorapii?” Pauză. „Când te întorci?” Doamna s-a holbat la mine. Se întrerupsese legătura. N-o mai fi avut băiatul bani, cine știe cât câștigă, că în ziua de azi... Ați văzut cât s-a făcut carnea de porc fără os? O să murim de foame.

VLADIMIR: Nu ți-a spus de ce a plecat?... Mamă, cu tine vorbesc!

DOMNICA: Are cămăși curate. Cine știe cine-l spală! A telefonat din capitala lor, cum se numește?

VLADIMIR: Washington.

DOMNICA: Asta e capitala lor? Și mi-a zis că se mai duce într-un oraș.

VLADIMIR: A fost chiar Marius?

DOMNICA: De ce mă jignești? Am vorbit cu băiatul meu.

PUȘA: Vă dați seama, a sunat pentru prima dată de când a fugit de-acasă. Pe mine m-a luat cu „Săru'mâna, domnișoara Pușa”, dar a cerut-o pe maică-sa.

DOMNICA (la globul pământesc): Ce multe orașe are America! A trecut Oceanul Atlantic. De unde a avut bani?
(*Apare Cristina.*)

DUGAN: Americanii își fac de cap, nici rușii nu-i mai potolesc.

VLADIMIR (speriat, către Cristina): A plecat în America!

DOMNICA: Dar Marius știe engleza?

PUȘA: A fost premiant, doamnă. Îl înțeleg americanii dacă cere ceva de mâncare.

VLADIMIR (același joc): Crezi că te mint? Atunci, te mint și ceilalți! De ce băntui lumea noastră plină de minciuni? A traversat Atlanticul, crede-mă!

DOMNICA: Ți-e rău, Vladimire, hai acasă!

PUȘA: Să-l duceți la sanatoriu, a avut o criză, de abia și-a revenit, săracul!

DOMNICA: La sanatoriu să te duci tu, băiatul meu e sănătos. Hai acasă, Vladimire!

(*Din televizor se aude o bubuitură puternică.*)

PUȘA: Atomicaaa!

DOMNICA: Vladimir, repede la subsol!

PUȘA: Americanii au aruncat atomicaaa!

DOMNICA: Ilie, unde ești Ilie?

DUGAN: Stați liniștiți, e transmisiune directă.

(*Zgomote caracteristice unei acțiuni militare, ordine în limba engleză, strigăte de încurajare. Toți urmăresc încremeniți imaginile de la televizor. Vocea lui Bobby răzbate din iureșul luptei.*)

BOBY: Dragi telespectatori, victorie! Trupele noastre au debarcat în Somalia și au pătruns fulgerător în capitala acestui stat african. Este ora șaisprezece, temperatura aerului oscilează în jurul valorii de treizeci și patru de grade și operațiunea decurge conform planului.

PUȘA: Parcă-l cunosc de unea pe papițoiul ăsta.

DOMNICA (lui Vladimir): E băiatul pe care Luiza l-a adus să-i monteze yala.

PUȘA: Ba da, e banditul cu care umblă Luiza.

VLADIMIR: E rocker și-l cheamă Bobby.

BOBY: Vă transmit ultimele „news” din fața Parlamentului somalez, înconjurat acum de patru regimente ale marinei militare, două divizii de tancuri și o trupă de geniști. Se fac ultimele pregătiri pentru forțarea terestră. Nu avem nici o știre despre starea de sănătate a președintelui, dar surse bine informate, care au ținut să-și păstreze anonimatul, ne-au confirmat că totul este OK. În cel mult un sfert de oră, clădirea Parlamentului somalez va ceda în fața presiunii forțelor noastre.

DUGAN: Golanul ăsta mi-a distrus mașina. L-am târât la Poliție și am fost martor când l-au percheziționat de casetele lui video. Însuși comandantul Poliției mi-a promis că-l bagă în pușcărie pentru tentativă de omor și uite, dom'le, i-a dat drumu'!

PUȘA: Așa procedează Poliția cu tâlharii noștri, îi face scăpați în Somalia. Nu-i primul caz, domnule Dugan.

BOBY: Până la declanșarea asaltului decisiv, profităm de ocazie și stăm de vorbă cu unul dintre protagoniștii acestei operațiuni militare de dimensiuni excepționale. El este mister Marius Hermeneanu și vă rog, dragi telespectatori, să-l aplaudăm, pentru că are nevoie de aplauzele noastre!

(*Din televizor izbucnesc aplauze.*)

PUȘA: E Marius, dragul de el! Ce bine îi vine uniformă!

BOBY: Mister Hermeneanu, cum vă simțiți pe pământ somalez?

CRISTINA: Totul e OK, în afară de faptul că mă strânge bocancul stâng.

PUȘA: S-a apucat de fumat, iubitul. Ați văzut cum și-a aprins chibritul de talpa bocancului?

BOBY: Cu ce ocazie vă aflați aici?

CRISTINA: „Pentru prima dată am avut posibilitatea să examinez efectul sclavagismului asupra societății. Pe malul drept al râului Ohio, peste tot, vezi numai activitate și hărnicie, munca este onorată; nu există sclavi. Treci malul stâng și scena se schimbă brusc, încât crezi că ești la celălalt capăt al lumii. A dispărut spiritul întreprinzător. Acolo munca nu este numai dureroasă, ci și rușinoasă și, muncind, te înjosești. Să călărești, să vânezi, să fumezi la soare ca un turc: aceasta este menirea omului alb!” Cred că ați recunoscut un citat din comentariul introductiv la cartea „Federalistul”, comentariu semnat de A. M. și R. F. Hassing. „Federalistul” este explicația de bază a Constituției americane. Am încercat de vreo treizeci de ori să citesc „Federalistul”, dar n-am reușit. Pur și simplu n-am reușit, deși am fost șef de promoție la liceu și la facultate. Cartea mi s-a părut prea înaltă, iar eu un bou. În schimb, am citit comentariul la „Federalistul”. După cum vedeți, l-am citit cu atâta plăcere, încât l-am învățat pe de rost. Se cunoaște, nu?

BOBY: Credeți în victoria noastră?

(Pușa iese.)

CRISTINA: Intervenția pe care o filmați este o reacție la demersul brutal a somalezilor. Pentru prima dată un președinte american ajunge să fie răpit, sechestrat și obligat să rămână într-o țară care se chinuiește să ajungă la democrație și nu reușește. Președintele nostru a fost reținut pentru a-i învăța pe băștinași să trăiască normal. Motivația acestui gest surprinzător din partea somalezilor ajunși, se pare, în pragul disperării, ne-a rănit orgoliul – ne-am fi așteptat din partea rușilor la astfel de măgării –, dar, pe de altă parte, ne-a înduioșat, drept pentru care, după cum se poate vedea, intervenția armată, la această oră, nu este prea dură, așa cum și-ar fi dorit o parte din publicul care ne încurajează.

(Aplauze. Intră Pușa.)

PUȘA: Nici nu m-am șters.

BOBY: Ce va urma după reușita acțiunii?

CRISTINA: Dacă aș fi senator ales, răspunsul meu ar suna așa: cred că soluția eliberării președintelui nostru pe cale armată este cea mai realistă. Cu ajutorul canalelor noastre de televiziune am aflat că președintele a acordat asistență, cursuri de perfecționare, simpozioane și mese rotunde timp de douăzeci și patru de ore, non-stop, și, atenție!, n-a primit nici un dolar drept onorariu. O altă soluție, pe care, personal, n-am îmbrățișat-o, deși colegii mei republicani au discutat-o îndelung, ar fi fost abandonarea definitivă a șefului executivului american aici, în Somalia, că la noi, o lume întreagă știe, nu-i o tragedie să pierzi un președinte. Abandonarea, însă, contravine principiilor democrației americane, le-am amintit colegilor republicani. În plus, procedând așa, după zeci de ani, somalezii, șmechəri cum îi știm, ne-ar fi exportat președintele în același scop la congolezii și zairezii

dornici de democrație. Altă soluție ar fi fost, ca să vedeți ce senator zace în mine...

BOBY: Publicul dorește să știe: președintele va fi eliberat?

CRISTINA: Președintele va fi eliberat peste câteva minute. Apoi vom staționa aici câteva decenii pentru a le construi barbarilor, că altfel nu le pot spune, caste, băi termale, apeducte, piețe publice, biblioteci, drumuri și, după aceste decenii de educație, drept pedeapsă, nu ne vom retrage, oricâte triburi de boșimani ar da năvală peste somalezii. OK?

PUȘA: Ce tupeu are!

BOBY: Ce amintiri păstrați de-acasă?

CRISTINA: Nu păstrez nici o amintire, pentru că aici sunt fericit. Și un om fericit nu pune preț pe amintiri. Dar pentru că îmi oferiți ocazia, vreau să-i recomand tatălui meu folosirea hârtiei igienice după ce-și face nevoile cele mari. Utilizarea hârtiei igienice este o chestiune de moralitate...

PUȘA: Ai uitat zilele însorite în care noi munceam, iar tu te scăldai în nisip fără griji. Ai uitat ce-am construit pentru tine: străzi asfaltate și blocuri zvelte, spitale luminoase și școli în care generația ta a învățat mersul înainte al istoriei. Meritam noi această răsplată, Marius?

CRISTINA: Nu este momentul rememorărilor, dar pot să vă dezvăluie faptul că tatăl meu a fost obișnuit să nu se șteargă la cur. O să-mi spuneți că fiecare are o mică ciudățenie. Adevărat. Dar asta nu-i o ciudățenie. Tatăl meu, repet, a fost obișnuit să nu se șteargă la cur. Cine l-a obișnuit? Societatea, cine alta? Mama a fost obligată să-i spele chiloții pentru a păstra liniștea și unitatea familiei. Iată șantajul făcut de societate!

PUȘA: Într-o zi, copiii tăi te vor întreba de unde ai venit. Și le vei spune că străzile asfaltate, blocurile zvelte, spitalele și școlile ridicate cu sacrificii formează mizeria vieții tale pe care ai aruncat-o în primul coș de gunoi întâlnit pe malul stâng al Atlanticului.

CRISTINA: Cine a suportat acest șantaj? Noi, copiii. Dacă o luăm în sus, pe calea ierarhică a societății, vom sesiza același șantaj. Un bărbat care nu se șterge la cur nu poate deveni un tată bun. Eu, unul, nu mă șterg cu hârtie igienică, dar mă spăl cu săpun, să nu fac hemoroizi...

BOBY: Într-adevăr, dragi telespectatori, peste puține minute președintele va fi eliberat, transportat cu avionul la Washington D. C. și așezat în parcul... Măi băieți, cum dracu' se numește parcul ăla mare din Washington?... După aprecierile experților, onorariul echipei de sculptori, care va asigura restaurarea președintelui, se va ridica la 20 000 de dolari. Drum bun, domnule președinte! Aici se încheie ediția noastră specială din Somalia. Vă mulțumim pentru atenția acordată, la revedere, dragi telespectatori!

PUȘA: Dar să știi, Marius, că mizeria pe care o detești am făcut-o, – ai să râzi, dar nu contează –, am făcut-o nu în virtutea unei ideologii, ci pentru ca noi, ca popor, să avem motivația amintirilor.

(Cristina dispăre.)

DOMNICA: Ce te-a apucat, femeie nerușinată, să-mi ponegrești băiatul?

PUȘA: Viața noastră e un coșmar mareț. Noi rămânem așa cum ne-am născut, curați și cinstiți într-un coșmar, dar bucurându-ne de amintiri.

DOMNICA: Încetează să-mi batjocorești băiatul, nemernico!

VLADIMIR: Liniștește-te, mamă!

DOMNICA: De ce să mă liniștesc? A ajuns să-mi judece băiatul o hoască la cincizeci de ani care n-a cunoscut ce-i ăla un bărbat!

PUȘA: Să nu te mai întorci la noi!

DOMNICA: Sictir!

DUGAN: Gura!

PUȘA: De ce gura, domnule Dugan?

DUGAN: Numai filme tâmpite dau bandiții care au pus mâna pe televiziunea orașului. Am să-i reclam la București, să le retragă licența.

PUȘA: A fost film, doamna Hermeneanu!

DUGAN: Trucaj grosolan.

DOMNICA: Marius este în America.

(Afară se aude un tunet.)

PUȘA: Atomicaaa!

DUGAN: A explodat șantierul.

(Vladimir fugе la fereastră. Dugan se îndreaptă spre ușă.)

PUȘA: Ajutor, nu mă lăsați să mor singură, domnule Dugan! *(Complice.)* Săgeata și-a atins ținta. Am întins cu voluptate arcul dreptății, așa cum Avram-fiul a întins arcul libertății pe câmpul de luptă. Să mai trag o dată?

DUGAN: Cum ne-a fost înțelegerea.

PUȘA: Știți, eu respect înțelegerea, dar aș vrea...

DUGAN: Ți-am dat cuvântul meu de onoare.

PUȘA: Măcar un avans pentru reparația acoperișului, că vine toamna, domnule Dugan, și-o să plouă peste mormintele domnitorilor mei.

DUGAN: Plătesc, nici o grijă, numai să-mi reușească afacerile.

(Dugan iese și Pușa se grăbește la fereastră.)

PUȘA: Cine trage cu atomica, Vladimire?

VLADIMIR: S-au strâns oamenii pe plajă.

PUȘA: Tembelii fug spre blocul nostru. Așa fugeau și-n șaptezeci și cinci, când un bandit a răspândit zvonul că de pe bloc, în zilele senine, se vede Turcia. Tot orașul s-a cățărât pe acoperiș. Mai țineți minte, doamna Hermeneanu?

DOMNICA: Mă duc să fac curățenie la hotel.

VLADIMIR: Dar e duminică, mamă.

DOMNICA: Ilie spune că toți trebuie să muncim. *(Iese cu globul pământesc în brațe.)*

PUȘA: Ce bani frumoși am făcut atunci! Vindeam un loc pe acoperiș cu un leu cincizeci, și doar le spuneam că nu se vede nici o Turcie. Proștii! După ce se chiorau ore întregi la orizontul pustiu, coborau cu lacrimi în ochi.

VLADIMIR: Acolo, domnișoara Pușa! Un stol de pescăruși s-a așezat pe mare.

PUȘA: Ești chior, pe coasta noastră nu mai sunt pescăruși de când s-a prăpădit Cernobilul. Sunt vapoare, iubitul. Sunt nave de război, Vladimire!

VLADIMIR: Sunt peste o sută de vapoare.

PUȘA: Uite-i și pe muncitorii din șantier.

VLADIMIR: Au intrat în grevă. Auziți?... Au năvălit în bloc! Ce facem? *(Strigăte, urale: „Au venit americanii! Au venit americanii!”)* Au venit americanii!

PUȘA: Ești surd, ne atacă americanii! Au tras cu tunul!

VLADIMIR: Ce facem, domnișoară?

PUȘA: Îi belim de bani. *(Se repede sub canapea, scoate un caiet gros și apucă un pix de pe masă. Vladimir zărește sub canapea niște reviste.)*

VLADIMIR (le adună): Aici erau revistele mele? Am crezut că mama le-a folosit la șters geamurile.

PUȘA (îl împinge spre ușă): Îi belim!

(Ies amândoi. Pușa strigă pe hol: „Vă rog să nu vă îngrămădiți! Pregătiți bani mărunți! Intrați și-n apartamentele părăsite! Pe acoperiș costă trei sute de lei biletul. Atenție să nu vă muște șobolanii! Nu, draguță, nu fac reduceri pentru studenți...” Vocea Pușei este acoperită de proteste, fluierături, huiduieli.)

Scena 4

În sufrageria familiei Hermeneanu au dispărut urmele inundației, dar covorul a rămas pe balcon. Se înserează. De afară se aude un murmur, semn că agitația provocată de venirea americanilor continuă. Vladimir citește o revistă. Intră Domnica.

DOMNICA: Unde e taică-tu?

VLADIMIR: În bucătărie, desfundă chiuveta.

DOMNICA (*îi întinde o ilustrată*): Uite ce ne-a trimis Marius!

VLADIMIR (*citește emoționat*): „Vă îmbrățișez cu dragoste de peste Ocean, Marius“. E scrisul lui!

(*Se îmbrățișează. Domnica plânge.*)

DOMNICA: Ah, Doamne, unde a ajuns băiatul meu!

VLADIMIR (*studiază ilustrata*): Seamănă cu blocul nostru, are opt etaje, dar e construit din cărămidă roșie. Ce mașini lungi sunt în parcare! (*Citește anapoda.*) „Whitney Hall, Chico State College, Chico, California“. A ajuns în California!

DOMNICA: În California?

VLADIMIR „College“ înseamnă colegiu, adică facultate.

DOMNICA: Ce face Marius la facultate? N-a făcut una aici? Cine l-a trimis în California?

VLADIMIR: Poate a câștigat o bursă sau s-a angajat profesor... Își dă doctoratul, mamă!

DOMNICA: Mă enervezi cu doctoratul. De ce nu mi-a scris ce face acolo, ce mănâncă, unde doarme, cine i-a dat bani? Trebuie să te ascult pe tine: poate așa, poate altfel, poate doctoratul! De atâția ani n-a scris un rând, nu-i rușine?

VLADIMIR: Are steagul american pe timbre. Au costat... un dolar și cincizeci de cenți.

DOMNICA: Și „Chico State“ ce înseamnă?

VLADIMIR: Poate strada pe care locuiește.

DOMNICA: Habar n-ai, degeaba te-am ținut la liceu.

VLADIMIR: Luiza știe englezește foarte bine.

DOMNICA: Să nu-i arăți Luizei! Dumnezeu mai știe pe unde umblă, de s-ar apuca de facultate, s-o văd la bucată ei de pâine.

VLADIMIR: O să ne scrie mai des, ai să vezi! În fiecare zi o să stau cu ochii pe cutia poștală.

DOMNICA: Să crezi tu că la cutia poștală o să găsești ceva. Ne-au distrus-o clienții Pușei, care se îngrămădesc la intrarea blocului.

VLADIMIR: Dar unde ai găsit ilustrata?

DOMNICA: La hotel, în camera de oaspeți. Scoteam gunoiul de sub pat și am crezut în prima clipă că un turist ne-a pozat blocul. Am întors-o și am recunoscut scrisul lui Marius. Mi s-au tăiat picioarele, vă îmbrățișez de peste Ocean.

VLADIMIR: Ai găsit ilustrata în camera de oaspeți? Și nu l-ai întrebat pe Remus...

DOMNICA: Mi-au amorțit degetele de atâta frecat.

(*Intră Ilie.*)

ILIE: Iar ne curge apă din tavan.

DOMNICA (*ascunde ilustrata în sân*): Nu mai curge, Ilie. A rămas pată.

VLADIMIR: E mare cât o minge de baschet.

ILIE: Noi nu mâncăm astăzi?

(*Domnica aduce din bucătărie farfuriile, tacâmurile și oala cu ciorbă. În acest timp, Vladimir se preface că citește o revistă și Ilie privește pe fereastră.*)

DOMNICA (*complice, către Vladimir*): Am ascuns-o sub fața de masă din bucătărie. Să nu-i spui!

(*Se aude soneria. Lovitură în ușa de la intrare. Strigăte. Toți trei se așază la masă. Domnica își face cruce.*)

ILIE: Nu mă mai duc mâine la fermă. S-au terminat roșiile. Au rămas pepenii, da' nu țin de foame și se plătesc prost. La anu' o să fie și mai puține roșii.

DOMNICA: O să ne descurcăm, Ilie.

ILIE (*către Vladimir*): Tu ai vreo fată?

VLADIMIR: Am.

ILIE: Cum o cheamă?

VLADIMIR: Cristina.

(*Ilie și Domnica se privesc năuciți.*)

DOMNICA: Cristina și mai cum?

VLADIMIR: Nu știu, de abia am cunoscut-o.

ILIE: S-o cunoști mai bine și s-o aduci s-o cunoaștem și noi.

DOMNICA: Unde lucrează?

VLADIMIR: Cântă la pian, vrea să intre la Conservator.

(*Același joc între Ilie și Domnica.*)

ILIE: Îi convine să cânte la pian, are de unde. Dacă va intra la Conservator din ce bani ai s-o întreții?

DOMNICA: Vladimir mi-a promis că se va angaja la o tarabă cu ziare. Nu-i așa, Vladimir?

ILIE: Să-ți găsești o fată ca lumea. Să te mulțumești cu cât îți dau, că n-am de unde. (*Către Domnica.*) Am dreptate?

DOMNICA: O să strângem bani și-o să te trimitem la sanatoriu.

ILIE: Ai mei mi-au dat doar bani de tren ca să plec din sat. Cinci ani am stat cu mă-ta în gazdă la o grecoaică.

DOMNICA: La doamna Gheracopol. I-au demolat casa după Revoluție.

ILIE: Duminica, ieșeam cu mă-ta la film. Dădeam doi lei pe bilete, apoi mergeam la terasa Pinguinul...

DOMNICA: Ah, ce plăcut era la Pinguinul! Un turc a transformat-o acum în cazinou.

ILIE: Beam două romuri și mâncam mici cât cartofii de mari. Distracția mă costa cinci lei. În ziua de azi nu mai sunt eroi. Toți aleargă după căpătuială. Nu-mi mai pune, m-am săturat.

DOMNICA: Marius a plecat în America, Ilie! L-au trimis cu serviciul. Nu-i așa că-i bine?

ILIE: E bine.

DOMNICA: Parcă și pe tine voiau să te trimită să lucrezi în Maroc, dar ai refuzat. Mai bine, de ce să lucrezi pentru alții?

(*Ilie deschide televizorul. Domnica strânge tacâmurile. Intră Luiza.*)

LUIZA: Salut!

DOMNICA: Ah, Luiza, niciodată nu vii la timp. Treci și mănâncă la bucătărie!

LUIZA (*descoperă revista lui Vladimir*): Cine ți-a tăiat literele din titluri?

VLADIMIR: Le-au ros șobolanii.

DOMNICA: Mănânci, Luiza? Cu tine vorbesc!

LUIZA (*o imită*): Mănânci, Luiza, cu tine vorbesc. Voi nu vedeți ce se întâmplă afară? A sosit flota americană din Marea Mediterană. Face manevre militare pe coasta noastră.

VLADIMIR: Cum se spune în engleză la „facultate“?

LUIZA: Fuck!

VLADIMIR: Eu știam altfel, am să mă uit în dicționar.

LUIZA: Mâine vor debarca și vor face schimb de experiență cu marinarii noștri. Va fi sărbătoare în oraș. Va curge Coca-Cola pe toate drumurile...

DOMNICA: Mai bine te-ai gândi la școală.

LUIZA: Nu mă mai duc la facultate. Fuck!

DOMNICA: Ce faci?

LUIZA: Renunț la facultate. Mă mărit cu un maior american. Facem nunta aici, cât vor ține manevrele, și plecăm în luna de miere la Acapulco.

DOMNICA: Luiza, mamă, de ce-ți bați joc de noi? Cum să renunți la diplomă?

LUIZA: După luna de miere, ne instalăm la Los Angeles.

DOMNICA: Luiza, eu îți vorbesc serios. Vrei să renunți la diplomă?

LUIZA: La Los Angeles am să deschid un salon de cosmetică. Am să plesc unghii, am să dau jos rapănul de pe labele muierilor, am să epilez, am să câștig dolari, mamă, mulți dolari! Și ne vom cumpăra o casă cu aer condiționat și piscină în curte și toată ziua o să ne iubim în ea. Și-o să deschid al doilea salon de cosmetică, și al treilea, și al patrulea... Saloanele mele, casa mea, banii mei! Și după ce voi cuceri America, voi veni aici și voi deschide primul salon de cosmetică din gioarsa noastră de oraș. Și prima clientă vei fi tu, că altfel dai de dracu'!

DOMNICA: Nu ți-e rușine să-mi vorbești așa?

LUIZA: Și-am să-ți curăț rapănul de pe călcâie și părul de pe picioare, și mușata de sub nas, și părul din urechi, și n-am să-ți iau nici un ban. Și când vei veni acasă, n-o să te recunoască bărbatul. O să se îndrăgostească pe loc de femeia care vei fi, pentru prima dată în viața lui, și te va cere de nevastă, atunci să te văd dacă-l mai iei de soț!

ILIE: Dacă nu mai vrei să-nveți, să pleci din casa mea! Am muncit destul pentru tine.

LUIZA: Nici măcar nu mă iubești. Îmi scoți ochii că trăiesc pe banii tăi...

ILIE: Dar pe care bani trăiești?

LUIZA: Nu mai vreau să trăiesc în țara asta!

DOMNICA: Ai înnebunit, Luiza, unde vrei să te duci?

LUIZA: Dacă Marius va rămâne în America, o să ne facă chemare. Vindem totul și plecăm. Plecăm! Ce rost are să ne chinuim aici? Într-un an suntem plecați. Important este să-ncepem pregătirile, să nu ratăm ocazia.

DOMNICA: Și ce face taică-tu cu pensia?

LUIZA: Dă-o dracului de pensie! În America nu-i trebuie pensie.

ILIE: Nu ți-ar fi rușine, cățea ce te-am hrănit! Dă-o dracului de pensie... Din pensia mea mănânci!

LUIZA: Și ești fericit că-îni dai de mâncare, nu? Ai muncit toată viața ca un bou. Pentru ce? Să te lauzi că ai pensie și că ne hrănești. Și-au bătut joc de tine. Uite ce-ai ajuns! Un papagal care repetă: „Trăiți din pensia mea, eu vă dau de mâncare“.

ILIE: Să pleci din casa mea, târfă!

DOMNICA: Ilie, cum vorbești cu fata noastră? Luiza, te rog, încetează cu prostiile! Ce te-a apucat? Vrei să am scandal în casă? Ilie, te rog, a greșit...

(Ilie o îmbrânțește pe Domnica și o lovește cu pumnul pe Luiza.)

LUIZA: Știu cine l-a turnat pe Marius, turnătorule!

(Ilie o doboară și începe s-o lovească cu sete.)

ILIE: Dă-o dracului de pensie... Am muncit ca un bou... Dă-o dracului de pensie...

LUIZA: De ce dai, Ilie?

ILIE *(se întoarce la Domnica)*: Așa te-am bătut și pe tine? *(Fuge la baie. Domnica se retrage la bucătărie.)*

VLADIMIR: Sunt părinții noștri, Luiza, alții nu avem. Trebuie să-i ascultăm.

LUIZA *(ștergându-și fruntea însângerată)*: Taică-tu l-a turnat pe Remy că ar fi legionar. L-au dat afară din șantier și cinci ani a trăit fără servicii. Am pus mâna pe turnătoriiile lui și-am să-l dau în gât pe tovarășul Hermeneanu.

VLADIMIR: Am văzut filmul pe care l-a făcut Bobby. l-ai spus că tata își arunca chiloții lângă veceu. De când a plecat Marius, și-i spală singur.

LUIZA: Marius l-a de-zo-biș-nu-it!

VLADIMIR: Și ce-ai rezolvat cu asta? Ai făcut dreptate în lume?

LUIZA: Da, am făcut dreptate!

VLADIMIR: Tu știi adresa lui Marius, dar nu vrei să ne-o spui.

LUIZA *(râde)*: Impotentule! *(Iese.)*

(Din baie se aude apa trasă la veceu. Intră Ilie. Se așază pe pat și se uită la televizor.)

VLADIMIR: Tată, mâine mă angajez la ziare. O să am banul meu. Luiza o să ajungă juristă. Marius se descurcă și fără noi. O să fie bine, tată. Nu trebuia să înlocuiești becul din baie cu unul de lanternă. Lumina lui îmi strică vederea.

ILIE: Asta e casa mea, ofticosule.

Scena 5

Este noapte. Remus cercetează la lumina unei lanterne o porțiune din plaja devastată. Intră Vladimir.

VLADIMIR: Măinile sus! Aruncă lanterna! Hrană peștilor vor fi mâinile tale dacă vei îndrăzni să faci o mișcare.

REMUS: Nu sunt bozgor.

VLADIMIR: Gura! Scoate banii!

REMUS: Nu sunt jidan, domnule! Sunt român, știu să cânt „Tricolorul“.

VLADIMIR: Banii!

REMUS: Sunt sărac, domnule.

VLADIMIR: În genunchi! Capul sus... mai sus! Cască ochii! Câte stele sunt pe cer? *(Remus numără.)*

REMUS: Cincizeci și două.

VLADIMIR: Te-am prins, spionule american! Ai fost debarcat de flota a șaptea a marinei americane ca să ne spionezi.

REMUS: E o confuzie, domnule. Populația s-a convins că a fost o confuzie grosolană. Flota americană care a sosit în apele noastre nu a fost americană, a fost flota rusească din Marea Neagră. A făcut manevre toată ziua și s-a retras. Au anunțat și la televizor. A fost o confuzie. Un chior a confundat steagul rusesc de pe catarge cu steagul american. Chiorul nu știa că sovieticii și-au schimbat steagul, domnule, ai milă!

VLADIMIR: Cine v-a povestit, domnule Remus? Că nu v-am văzut pe plajă!

REMUS: Tu ești Vladimire? De ce faci glume proaste unui om bătrân? Uite ce tare îmi bate inima!

VLADIMIR: În loc să aveți grijă de terasa hotelului, v-ați ascuns de americani. Sau ați știut din prima clipă că sunt rușii?

REMUS: Îmi tremură mâinile... Mi-au distrus terasa. Săptămâna viitoare închid hotelul și intru în concediu. A mers foarte prost sezonul.

VLADIMIR: Unde v-ați ascuns?

REMUS: Am fost în vizită la cineva. Știi că în orașul nostru locuiesc patru familii de maghiari? Le-am găsit în cartea de telefoane. O familie locuiește într-un bloc vecin cu Primăria. Ungurul este maistru la combinatul chimic. S-a stabilit cu unguroaica lui în urmă cu douăzeci de ani. Au doi copii. În casă vorbesc ungurește. Le-am spus de la început, foarte clar, că nu sunt ungur, vreau doar să-i întreb dacă sunt persecutați de majoritate. Și m-au invitat la masă. Ungurul e mulțumit de cât câștigă la combinat, de aceea nici nu se gândește să se întoarcă în Harghita lui natală. Niciodată n-a fost amenințat: „Bozgor puturos, o să-ți rupem o mână!” Frumos din partea lui, nu?

VLADIMIR (*nedumerit*): Da.

REMUS: După ce am mâncat, i-am întrebat ce părere au despre Ardeal, al cui este de fapt. Ungurul s-a ridicat și i-a cerut nevastă-sii să-i pună sufertașul în geantă, că pleacă la lucru. Nu cumva au crezut că sunt provocator?

VLADIMIR (*nedumerit*): Ba da.... (*Voios*.) Ce tâmbălau ați pierdut, domnule Remus!

REMUS: Poate mâine o să am noroc la cea de-a doua familie.

VLADIMIR: Da?... Domnișoara Pușa a vândut biletele din trei maculatoare. Încă puțin și se prăbușea acoperișul de atâta lume ce se adunase pe bloc. Noroc de domnul Dugan. L-am cunoscut și eu pe domnul Dugan. E milionar. Domnul Dugan i-a amenințat pe oameni că a dat telefon la București și într-o oră niște macarale vor rețea blocul de la etajul șase, inclusiv. Oamenii s-au cam speriat și n-au mai dat năvală să-i vadă pe americani. Atunci a apărut Bobby...

REMUS: Unde e Bobby?

VLADIMIR: ...care și-a fixat palma pe maxilarele lui Dugan și l-a avertizat printre dinți să se care cât mai repede din zonă, că altfel îl retează cu bomfaierul în dreptul curelei. L-a ținut așa, tot repetându-i: „Ai auzit, bă?” Apoi l-a întors ca pe o păpușă și i-a tras un șut în fund.

REMUS: Luiza era cu Bobby?

VLADIMIR: Dugan s-a înroșit ca un rac și l-a amenințat pe Bobby, ceva în legătură cu niște casete, dar nimeni n-a înțeles, toți erau cu ochii pe flota americană, care de fapt era a rușilor.

REMUS: Unde s-au dus?

VLADIMIR: Domnule Remus, soră-mea trăiește cu dumneavoastră?

REMUS: Cine te-a trimis să mă întrebi porcăria asta?

VLADIMIR: De ce n-o lăsați în pace?

REMUS: Te credeam un tânăr inteligent, pentru că citești reviste literare, dar semeni cu taică-tu, un ticălos.

VLADIMIR: Să nu vă legați de tata!

REMUS: Un ticălos care trebuie judecat și împușcat! (*Calm*.) Adică... am zis și eu la furie, din cauza ta. De ce m-ai căutat?

VLADIMIR: M-a trimis mama să fac curat în camera de oaspeți.

REMUS: Mai bine m-ai ajuta să-mi găsesc scaunele.

VLADIMIR: Ați văzut ilustrata de la Marius?

REMUS: „Vă îmbrățișez cu dragoste de peste Ocean”. Nu v-a uitat. Și taică-tu ce zice?

VLADIMIR: Îl urâți pe tatăl meu pentru că v-a făcut cândva legionar?

REMUS: Nu urăsc pe nimeni.

VLADIMIR: Care este adresa lui Marius?

REMUS: Trebuie să-ți iei orice speranță de la această lume, pentru că următorul semn de la Marius va fi chemarea în America. Sunteți, într-un fel, familia lui. Sau ceea ce a mai rămas... Marius nu are nevoie de voi acolo, în schimb voi aveți nevoie de el, indiferent ce rău v-ar face. Ce știți voi despre lumea în care a ajuns?

VLADIMIR: Americanii au scriitori buni.

REMUS: Nimic! Dar nici nu vă interesează, chiar dacă v-ar scrie o sută de scrisori. Vă convine doar așteptarea sub care vă ascundeți neîmplinirile și resentimentele. Ai să vezi! Când veți primi chemarea lui Marius, așteptarea se va transforma în panică. Și ajunși acolo, în mediocritatea voastră, veți tânji după așteptarea trăită aici și veți striga: „Mi-e dor de casă!” Libertatea pentru voi va fi o povară.

VLADIMIR: Poate o să vă cheme și pe dumneavoastră.

REMUS: N-am să-i răspund.

VLADIMIR (*ironic*): Vă este frică de libertate?

REMUS: De ce să plec în America, de vreme ce America este aici? (*Arată tâmpla*.) Am suferit destul pentru că am ținut-o prizonieră. E cea mai mare realizare a vieții mele că, trăind prizonier într-o țară, am ascuns prizonieră în mine o altă țară. Dacă n-aș fi reușit să trăiesc astfel, poate m-aș fi sinucis de mult. (*Se aude un huruit greu de motor*.)

REMUS (*speriat*): Tancurile!

VLADIMIR: A intrat în grevă șantierul naval. Va fi o mare mișcare internațională.

REMUS: Sunt tancurile rusești! Au debarcat rușii. Ne-au păcălit.

VLADIMIR: Stați calm, domnule Remus, vor să dea jos guvernul.

REMUS: Vladimire, să ții minte, orice mi s-ar întâmpla, nu sunt bozgor, nu am prieteni evrei și nu sunt simpatizant... (*Fuge*.) Nu sunt bozgor!

(*Zgomotul crește, însoțit de strigăte, fluierături și de o muzică ritmată. Lumina unui reflector îl prinde pe Vladimir. Intră un tanc pe turela căruia stau agățați rockerii. Veselie mare. Tancul se oprește în fața lui Vladimir*.)

BOBY: Pe cine cauți, bă?

VLADIMIR: Sunt fratele Luizei.

BOBY (*către o fată*): E fratele Luizei.

FATA: Soră-ta e o dulce, tu ești un papagal.

BOBY: Urcă, bă, papagalule!

(Vladimir ezită, dar rockerii îl încurajează. Urcă pe turelă.)

VLADIMIR: Sunt fratele Luizei.

BOBY: Gata! Ne căcăm pe libertate și democrație. *(Bea dintr-o sticlă.)*

VLADIMIR: Spune-mi, te rog, unde este Luiza?

FATA: Ești un papagal.

(Boby o îmbrânțește de pe tanc. Fata cade rău.)

VLADIMIR: A căzut!

BOBY: Ce dacă!

VLADIMIR: Nu vezi că nu mai mișcă?

BOBY: Ce dacă nu mai mișcă? Este evreică!

(Tancul încearcă să demareze.)

VLADIMIR: Unde e Luiza?

BOBY: Luiza conduce tancul. Și-a pus în gând o dorință!

VLADIMIR: Dar de unde știe Luiza să conducă?

BOBY: De la mă-ta! Fuck! A vrut boul ăla de Dugan să ne baricadeze cu Poliția. Fuck! I-am făcut de căcat baricada. Fuck!

VLADIMIR: Unde mergem?

BOBY: În Siberia, boue!

VLADIMIR: Ce ți-am făcut ca să-mi vorbești așa?

BOBY: Pentru că mergem în Siberia. Fuck! Voi aveți noroc, într-un an vă ușchiți în America. Noi rămânem cu filozofia în burtă. Așa am fost obișnuiți. Fuck! Și când e nevoie de noi, suntem împinși în Piața Universității. Și când ne cerem drepturile, ni se trănțește în nas că nu e constituțional, fuck! Ce pizda mă-sii nu pornește șandramaua?

(Rockerii sar de pe tanc. Dansează și beau. Vladimir și Bobby au rămas pe turelă. Motorul ambalat scoate un fum gros.)

VLADIMIR: Ai fost prieten cu Marius?

BOBY: Ce chestie! Și-a bătut joc de noi. Ne îmbrățișează de peste Ocean. N-ar trebui iertat, dar e prea departe și-l doare în cur. Noi facem filozofie. Dar cum să ajung la iubita mea din California? Nu pot. Acolo, să zicem, e iubita pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Dar nu pot! Vezi, idealismul! Fuck! Nu pot din cauza distanței, a banilor... Sunt laș, n-am sânge s-o pornesc înot. De ce nu m-am născut acolo? Spune, de ce nu m-am născut în căcatul ăla de America?

(Motorul s-a oprit. Ninge.)

VLADIMIR: Ninge! Ninge, domnule! De ce ninge?

BOBY: Pentru că Dumnezeu m-a aruncat aici. Norocul, aici e chestia!

VLADIMIR: Dar nu e iarnă, ca să ningă. Domnul Remus închide hotelul abia peste o săptămână.

BOBY: E dorința Luizei ca să ningă cu fulgi americani. Uite norii veniți din America!

VLADIMIR: Sunt cincizeci de stele.

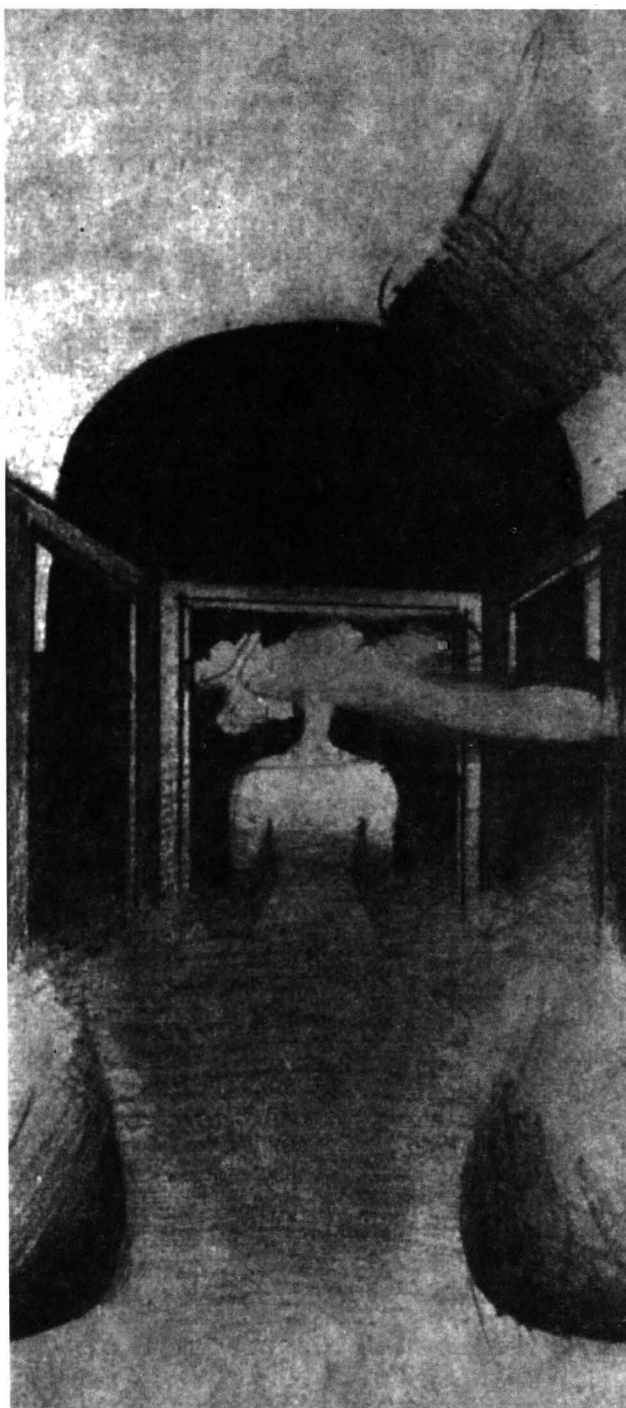
BOBY: Norii americani plutesc deasupra stelelor.

VLADIMIR: Ești roșu pe față.

BOBY: Și tu ești roșu. Suntem în Siberia, fuck!

VLADIMIR: Vreau să cobor.

BOBY: Să nu cobori că-ți tai nasul. E dorința Luizei ca să ningă. Când o să trec și eu la condus, o să-mi pun o dorință. Tu ce dorință ai? *(Apare Cristina. Muzica a încetat. Rockerii se așază în genunchi, formând un cerc lângă tanc. Cristina începe să sape în mijlocul*

cercului.) Cu tine vorbesc, caroserie ambulantă! Spune-mi dorința! *(Luiza iese din turelă și sare de pe tanc. Și ea începe să sape cu mâinile la câțiva pași de locul Cristinei.)* De ce nu-mi spui dorința ta, bulangiuile?

VLADIMIR: Voi începe antrenamentele, câte opt ore pe zi. La cincisprezece ani, câștig campionatul de juniori. La șaptesprezece, titlul de seniori și particip la primul turneu internațional, unul de mică importanță. Alung în finală, dar pierd în fața unui suedez. Intru în

clasamentul ATP. Câștig primul meu turneu de profesionist la Barcelona. Încasez un cec de 10 000 de dolari... *(Către Cristina.)* Nu e bine! Cine te-a învățat să sapi groapa în halul ăsta? E strâmbă!

BOBY: Hai, spune-mi dorința, în mă-ta de bou!

VLADIMIR: Familia mea se mută în centrul orașului. Mama renunță să mai lucreze la hotel, iar tata nu se mai duce la fermă... Nu te scâlă! *(Încearcă să sară de pe tanc, dar Bobby îl apucă de nas. Cristina stă în picioare în groapă și adună nisipul cu brațele în jurul corpului. Luiza se dezbracă și intră în groapa ei. Un rocker împinge cu piciorul nisipul în jurul Luizei. Cristinei și Luizei le-a rămas afară doar capul. Rockerul strânge bani de la fiecare membru al grupului și așază miza pariului între cele două fete. Îi face semn lui Bobby că totul este DK.)*

BOBY: Am ajuns în Siberia ca să scăpăm de Siberia.
(Cele două fete înaintează încet prin nisip.)

VLADIMIR: La Wimbledon, ajung în sterturi, fiind eliminat de numărul trei mondial... Cine te-a învățat scăldatul în nisip? Vorbește! De unde știi scăldatul nostru în nisip?

LUIZA: Ai să repeți întrebarea.

CRISTINA: Voi ce mai faceți?

LUIZA: Și nimeni nu va ști ce să-ți răspundă. Vei insista.

CRISTINA: Ce mai e nou pe la voi?

LUIZA: Mama o să ți se plângă ce greu face curățenie în casă din cauza mucegaiului, a gândacilor și șobolanilor, iar tu vei rămâne gânditor, cu ochii ațintiți pe tavan, după care ne vei propune să ne mutăm în altă casă.

CRISTINA: E foarte simplu, americanii își pun lucrurile în mașină și se mută, nimeni nu-i oprește.

LUIZA: Tata o să dea din cap, cum îl știi, și-o să te întrebe dacă e acolo e șomaj.

CRISTINA: E șomaj, dar se muncește pe brânci pentru fiecare dolar.

LUIZA: Totul e O.K. Smail! Între patru ochi, mama o să te liniștească definitiv, într-o complicitate cârboasă: a fost un avort nereușit, medicul s-a speriat când taică-tu l-a amenințat cu Procuratura, dacă vrei să-i vezi mormântul, îl găsești pe dreapta, cum intri în cimitir, totul s-a mușamalizat, lumea a uitat cine a fost Cristina, am scăpat, nu ne-ai făcut de rușine.

VLADIMIR: Cristina este prietena mea!

LUIZA: A doua zi, ai să te duci la cimitir, trecând prin curtea mănăstirii. Pușa o să se țină după tine. Și n-ai să ai curajul de a te opri la crucea ei, de teamă ca Pușa să nu te întrebe pe tine, premiantul, favoritul, Gulliver, de ce ai fugit. Cristina a scăpat sub pământ de umilința pe care noi o vom îndura pe pământ. Oricum te vei întoarce, cu sau fără cămașă de treizeci de dolari, o să te proclamăm învingător. Suntem obișnuiți să ungem eroi de orice fel. N-ai să înțelegi nimic din ce-a rămas din noi.

(Cristina și Luiza s-au apropiat. Se sărută deasupra banilor și se îmbrățișează prin nisip.)

VLADIMIR: La nouăsprezece ani, câștig finala Openului american. Ai mei își cumpără televizor color și video.

BOBY *(îl împinge cu piciorul de pe tanc)*: Du-te-n mă-ta cu dorința ta de bou!

ACTUL II

Scena 1

Au trecut șapte luni. A fost o iarnă lungă. Ferestrele familiei Hermeneanu sunt camuflate. Pe masa din sufragerie se află o sticlă. Îmbrăcat cu paltonul, Vladimir scrie ce îi dictează Domnica.

DOMNICA: Ieri am cumpărat cărnați. Două ore am stat la coadă, până i-a adus, până i-a descărcat, lumea era nervoasă, dar eu am stat cuminte la rând și m-am rugat s-apuc.

VLADIMIR: O să-mi înghețe pixul dacă mai continui cu astfel de minciuni.

DOMNICA: Nu sunt minciuni. Scrie!

VLADIMIR: Dar ieri n-ai ieșit din casă. M-ai trimis să cumpăr o cutie de mazăre.

DOMNICA: Scrie, să nu creadă că n-avem ce mânca. Pe drum, mă gândeam ce bine ar fi să vii acasă. Cârnații i-am făcut cu mazăre, cum îți plac ție, dar n-am prinit nici un semn de la tine. Nici măcar nu te-am visat și mă doare, că Dumnezeu parcă nu mai ține cu noi. Trec mereu pe la Poștă, dar poștărița dă din cap, n-aveți scrisoare, doamnă, îmi zice. Dacă ne-ai scrie, să ne spui unde ești, ce faci, unde dormi, când te întorci, aș sta cu sufletul împăcat. Crezi că nu-mi crapă obrazul de rușine când mă întreabă Pușa de tine?

VLADIMIR: Mai rar.

DOMNICA: Sunt zile, duminicile de exemplu, când stau și mă uit ca proasta pe geam și mă întreb pe unde umbli, și taică-tu mă vede că sufăr și râde: „Îl aștepti pe tie-tu și lui puțin îi pasă”.

VLADIMIR: Asta am scris și data trecută.

DOMNICA: Scrie acolo! Cu timpurile din ziua de azi, nu ne mai ajung banii. Ieri, după ce am pus oala cu cărnați pe balcon, am fierit vreo trei cartofi și i-am mâncat, ce să fac, mi-era foame. Și m-a bufnit plânsul. Unde am ajuns! Mai rămâne să ies pe stradă, să cerșesc.

VLADIMIR: Cu asemenea exagerări n-o să-l faci să se întoarcă.

DOMNICA: Cel mai tare pentru tine se bucură Luiza. Și cu ea avem necazuri. A plecat și ea de-acasă. A renunțat la facultate, pentru că tu nu știi, dar reușise la Drept. A bătut-o taică-tu rău de tot. Și-a strâns hainele și cărțile și a lăsat vraște în camera ei.

VLADIMIR: Te repeți, mamă.

DOMNICA: Nici de ea nu știu pe unde doarme, ce mănâncă, ce face, mă bârfește lumea, nu mai pot.

VLADIMIR: Spune-i că ți s-au umflat mâinile, să-ți trimită un medicament pentru reumatism!

(Se aude soneria.)

DOMNICA: A venit taică-tu cu săpunul. M-apuc de spălat. Pune-i dopul bine și arunc-o cu grijă de pe cargou.

VLADIMIR: Mi-e frică să mă urc pe cargou.

DOMNICA: De ce să-ți fie frică? Acum e curat.

VLADIMIR: Dar nu s-a descoperit cine a furat epava, cine a curățat-o de gunoaie, cine a adus-o la mal. Mi-e frică.

DOMNICA: Tu ascultă-mă și arunc-o de pe cargou, s-o ia curentul, să fim siguri că ajunge. *(Iese.)*

(Vladimir face sul hârtia și o introduce în sticlă. Pune dopul și ascunde sticla sub palton. Domnica se întoarce cu Pușa.)

DOMNICA: Ilie trebuie să apară, s-a dus să cumpere săpun. Am o grămadă de rufe de spălat.

PUȘA *(îi întinde o greblă lui Vladimir)*: Na, ți-am adus-o.

VLADIMIR: Mulțumesc.

PUȘA: Sper că n-ai de gând s-o ajuți pe soră-ta.

VLADIMIR: Domnul Remus m-a rugat să adun gunoaietele de pe plajă. Mi-a dat cinci mii de lei.

PUȘA: Pe vântul ăsta n-ai să strângi o hârtie.

DOMNICA: Să-ți mai pui un pulover, Vladimir.

PUȘA: Remus știe să te exploateze. La mânăstire erai mai câștigat, puteai să dormi.

DOMNICA: Vladimir o să se angajeze vânzător de ziare.

PUȘA: Ai grijă de greblă. Dacă mi-o rupi, n-o să-i ajungă Luizei toți banii pe care i-a câștigat la americani ca să mă despăgubească. Săptămâna trecută, am văzut-o într-un magazin de lux. Proba o rochie foarte scumpă. Îi priește capitalismul. Când partidul o chema pe ogoarele patriei, se prefăcea bolnavă.

DOMNICA: Luiza muncește cinstit.

PUȘA: Am urmărit-o eu cum muncește! În loc să înalțe biserici, îi ajută pe americani să construiască un consulat cu două etaje. Pentru ce ne trebuie consulat?

VLADIMIR: Pentru vize.

PUȘA: În ianuarie au început lucrările fără aprobare de la primar. Au luat aprobare de la București, mi-a spus domnul Dugan. Într-o singură noapte au demolat cinci case cu arhitectură brâncovenească și pe locul viran au adus două excavatoare portocalii, o macara galbenă și alte utilaje dubioase pe care le manevrau niște hândrălii în salopete roșii, cu caschete albe pe cap. Nu sufereau de frig. I-am întrebat dacă salopetele sunt căptușite cu puf de lebedă, dar m-au evacuat și au înconjurat locul cu sârmă ghimpată. De ce au înconjurat? Nu scoteau o vorbă în zece ore cât roboteau. Printre ei se foia și Luiza, în salopetă roșie, impecabilă. V-a ajutat cu banii câștigați? Nu văd prin casă că v-ați cumpărat ceva, doamna Hermeneanu!

DOMNICA: Ilie a cumpărat o mașină de tocat carne.

PUȘA: Ce revoltată a fost lumea când hândrălii au băgat curent electric prin gardul de sârmă ghimpată! Voiau să-i linșeze, dar domnul Dugan a intervenit și i-a liniștit pe cetățenii noștri, cum că terenul este pământ american. Dar de ce au băgat curentul? Ca să fie mai bine protejat pământul lor de pământul nostru? Ce dacă le-a fost furat un excavator? A doua zi, au adus altul, identic cu cel furat. Au de unde. Știu eu cine le-a furat excavatorul. Bandiții Luizei, dar la cine să-i reclam?

VLADIMIR: Sunt rockeri, domnișoară.

PUȘA: Acuma, aproape că au terminat consulatul. În locul sârmei ghimpate au construit un zid de ciment, înalt de trei metri, ca să nu poți vedea ce fac înăuntru. Au pus la poartă o gheretă ca a mea, în care stă un soldat de culoare. Negru. E mut ca o lebedă neagră. Vedeți cum mi-au copiat ghereta de la mânăstire? Excavatoarele, macaraua și utilajele au dispărut peste

noapte. Unde dracu' le-au dus? Au turnat trotuare albe în jurul consulatului. Se aude că mâine va veni consulul și va inaugura. Hândrălii finisează pe dinăuntru, că tot timpul sosesc camioane din care se descarcă niște cutii albe, mari cât frigideretele...

DOMNICA: Du-te la treabă, Vladimir, că se lasă noaptea și nu mai apuci să cureți plaja.

PUȘA: Au descărcat și cutii mai mici.

DOMNICA: De ajuns, domnișoară.

PUȘA: Dar dacă Marius ne-a păcălit? S-a stabilit pe undeva prin țară și...

DOMNICA: Marius este în America.

(Pușa iese, urmată de Vladimir.)

DOMNICA *(reia dictarea)*: Să fi scris, dragă Marius, cum ți-o fi, că ești la București sau în America, pentru mine tot aia este. Vladimir se plimbă, citește reviste de-ale lui, doarme mult, transpiră abundent și tace, posac. Ah, Doamne! Dacă aș avea mulți bani, să-l duc la un medic, să-i dea un tratament la stațiune! Taică-tu mereu bodogănește că de ce nu se angajează vânzător de ziare, că tot îi plac ziarele. Cum să-l las în starea lui să stea în frig? Blestemată fie ziua când s-a scăldat în nisip! Nu vreau să zic un păcat, pe toți vă iubesc în mod egal, dar mai bine rămânea în groapă. E bine să înveți la facultățile lor, Marius. Dar eu te sfătuiesc să nu rămâi, să te angajezi din nou la șantier, să se mândrească taică-tu cu tine...

(Intră Luiza.)

LUIZA: Salut!

DOMNICA *(vrea s-o îmbrățișeze)*: Ah, Luiza!

LUIZA *(se ferește)*: Tata e acasă?

DOMNICA: S-a dus să-mi cumpere săpun. Știe o prăvălie unde e mai ieftin. Ce-i cu tine, Luiza?

(Luiza înconjoară masa. Ciocănește cu degetul șifonierul, servanta, verifică scaunele. Se duce în camera ei, dar revine după câteva clipe.)

DOMNICA: Ai văzut, ți-am făcut curat în cameră! De unde ai pardesiul? E tare frumos, Luiza.

LUIZA: L-am cumpărat.

DOMNICA: Nu-i așa că-i bine acasă? Să știi că te-a iertat. În fiecare zi întreabă de tine. Are și el un suflet. Te apuci de facultate?

LUIZA: Nu.

DOMNICA: Dormi cu Remus?

LUIZA *(râde)*: Nu.

DOMNICA *(în lacrimi)*: Ba dormi cu Remus, știu eu. Ah, Doamne!

LUIZA: Nu dorm cu Remus, poftim!

DOMNICA: Te-a văzut Vladimir cu el pe stradă. Taică-tu nu știe. Dacă află, mă omoară. O să-mi reproșeze că din cauza mea te culci cu Remus, că mi-am dat fata după amantul meu.

LUIZA: Remus nu ți-a fost amant.

DOMNICA: Și crezi că dacă mă lua el trăiam mai ușor?

LUIZA: Nu făceai trei avorturi.

DOMNICA: Să nu mai pronunți cuvântul ăsta scârbos în casa noastră! *(Intră Ilie.)* Ah, Ilie, s-a întors Luiza! Nu-i așa că arată bine?

ILIE: Ți-am luat săpun. L-am lăsat la baie.

(Ilie deschide televizorul. Se așază pe pat și își întinde picioarele pe scaun.)

LUIZA: Am venit să vă anunț că trebuie să vă pregătiți. Orice zi de întârziere ne va costa mulți bani din cauza inflației.

DOMNICA: Da, da, va costa mulți bani. Dar ce să facem cu banii?

LUIZA: Vindem casa și emigrăm.

DOMNICA: De ce să emigrăm?

LUIZA: Pentru că aici trăim ca niște emigranți. Ce vrei, să stai până la sfârșitul vieții cu ochii holbați pe fereastră, să vorbești singură și să umbli ca nebuna pe străzi?

DOMNICA: Cum poți să vorbești așa, Luiza? Înseamnă că mă urmărești și ți-e rușine să mă oprești pe stradă. Nu-i adevărat, Ilie, să n-o crezi! Nu umblu pe străzi.

LUIZA: Și în America va fi greu, dar nu mai greu ca aici.

DOMNICA: De ce? Aici, de bine-de rău, ne descurcăm și cu mâncarea, avem un acoperiș, taică-tu a cumpărat o mașină de tocat...

LUIZA: Ca să nu-mi bat gura degeaba, vă întreb cine pleacă și cine rămâne. Să-mi spuneți acum.

ILIE: Noi rămânem aici.

LUIZA: În cazul ăsta, am nevoie de bani. Scapi de mine pentru totdeauna. Îmi dai un împrumut și, când ajung acolo, îți trimit datoria. Când îmi dai banii?

ILIE: Vino mâine.

LUIZA: La ce oră?

ILIE: Măine seară.

(Luiza pleacă. Domnica vrea s-o conducă, dar se răzgândește.)

DOMNICA: Îți mulțumesc, Ilie. Mă duc să spăl rufele.

Scena 2

Aceeași încăpere. Domnica întinde rufele pe balcon. Intră Vladimir cu o cutie.

VLADIMIR: Mamă, mamă, uite ce-am găsit!

DOMNICA: O cutie.

VLADIMIR: Pune mâna, e caldă.

DOMNICA: Marius ne-a trimis un colet. *(Îmbrățișează cutia.)* Marius, mamă scumpă, nu ne-ai uitat!

VLADIMIR: Am găsit-o pe cargou, după ce am aruncat sticla.

DOMNICA: Ah, Doamne, îți mulțumesc, Doamne! Să-l ascundem, să nu-l vadă taică-tu, că iar am scandal. *(Intră Ilie.)*

ILIE: Păi sigur, eu sunt bun numai pentru scandal.

DOMNICA: Marius ne-a trimis un colet din America.

VLADIMIR: L-am găsit la tribord...

ILIE: E fierbinte.

DOMNICA: Deschide-l, Ilie, e de la fiul tău!

ILIE: Cu ce să desfac?

VLADIMIR: E lipsit cu bandă scotch.

DOMNICA: Of, eu trebuie să le fac pe toate în casa asta. *(Iese.)*

VLADIMIR: Ce carton moale, parcă e catifea!

ILIE: L-ai furat de prin gunoaie.

VLADIMIR: Pe epavă, la tribord...

DOMNICA *(intră cu un cuțit)*: Să tai cu grijă, că poate avem nevoie de cutie, să punem cartofii. *(Taie banda și deschide cutia. Scoate două sticle capsate, fără etichete.)* Ce-o fi înăuntru? Ulei? Oțet? Nu miroase.

VLADIMIR: Îți ard obrazii mamă. Ai temperatură?

DOMNICA *(arată o pungă roșie-argintie)*: Cafea! Ne-a trimis cafea! *(Citește eticheta.)* Cafea Mokadel, poids 250 grame net.

ILIE *(către Domnica)*: Deschide ferestrele că au început să ne bage căldură la calorifere în spartul iernii.

VLADIMIR *(scoate o mască de gaze)*: O pompă. Ce să facem cu o pompă?

ILIE: Sunt trei pompe. Se vede că n-ai făcut armata. Dacă făceai la infanterie, știai că sunt măști de gaze.

DOMNICA *(scoate un colac de cârnați)*: Cârnați! *(Miroase.)* Sunt cârnați adevărați, miros a carne. Doamne, Marius, cât ai cheltuit!

VLADIMIR: La ce folosesc măștile de gaze?

ILIE *(batjocoritor)*: La scufundări în apă. Filtrul oprește apa ca să nu-ți intre în gură.

DOMNICA: Avem cârnați, nu mai trebuie să stau la cozi, facem economii. Ne ajung pentru două săptămâni. O să-i gătesc cu mazăre. Avem mâncare, Ilie!

VLADIMIR: Soldatul respiră prin tub?

ILIE *(vesel)*: Respiră oxigen de la mama lui. Câtă mască am purtat în armată! Zece kilometri alergam cu masca pe figură. *(Își trage masca pe cap. Vladimir îl imită.)*

DOMNICA: Vă arde de joacă. O să folosesc masca la bucătărie, să nu mai inhalez aburi. *(Își pune și ea masca. Se privesc unul pe altul și se hlizesc. Se aude soneria.)*

DOMNICA *(prin mască)*: Parcă a sunat cineva la ușă!

VLADIMIR: A venit, a venit! *(Domnica fuge la ușă. Se întoarce cu Dugan.)*

DOMNICA *(pentru Dugan)*: Bine ai venit, Moș Crăciun!

VLADIMIR *(cântă)*: Moș Crăciun cu plete dalbe, a venit de prin nămeți... *(Apare Cristina.)*

ILIE: Așază-te pe scaun, moșule, că ești obosit. Vrei un ceai?

CRISTINA: Mai bine dă-i un rachiu, nu vezi cum dărdăie?

DOMNICA *(către Cristina)*: Nu fi obraznic, Marius! Abține-te. Cheam-o Luiza!

CRISTINA: Soră-mea s-a ascuns sub pat, moșule. Îmi dai trei lei să ți-o scot de-acolo?

ILIE: Moș Crăciun ți-a adus un cadou, băiete. Spune-i o poezie!

DOMNICA: Marius a fost cuminte, are numai note de zece, mă ajută la spălatul vaselor, îi salută pe vecini...

ILIE: Lasă-l să spună poezia.

DOMNICA: De ce îmi închizi gura, Ilie?

ILIE: Așa, de-al dracului ce ești!

DOMNICA: Mereu îmi închizi gura. Nu pot să am un cuvânt în casă...

ILIE: Spune, mă, poezia, ce dracu' faci?

CRISTINA: Poporul ce în fabrici muncește cu avânt, țărani ce pe-ogoare lucrează-n înfrățire, partidul ni-i drapelul a celor ce zidim, congresul înfrățirii spre comunistă culme, mai mândră România prin noi să făurim...

ILIE: Ești dobitoc, Marius. *(Își scoate masca.)*

DOMNICA: Ai făcut-o intenționat, ca să mă certe taică-tu! *(Cristina dispăre, Ilie îl descoperă pe Dugan.)*

ILIE: Ce faci, măi Dugane? Cu ce treburi pe la noi?

(Domnica și Vladimir își scot măștile.)

DOMNICA: Doamne, avem musafiri! *(Strânge cutia și iese.)*

DUGAN (*uitându-se la tavan*): Ești pregătit pentru războiul chimic, nea Ilie. Am auzit că m-ai căutat. Urâtă pată.

VLADIMIR: E mare cât plapuma mea.

(*Domnica intră cu trei pahare și cu cele două sticle.*)

DOMNICA (*toarnă*): Mă scuzați, m-ați luat prin surprindere.

DUGAN: Dar nu trebuia să vă deranjați, doamnă. Noroc și sănătate, nea Ilie.

(*Ciocnesc. Domnica se retrage.*)

ILIE: E bun.

DUGAN: Vin franțuzesc. Și Marius ce mai face? Am auzit că a ajuns mare acolo.

ILIE: I-au dat casă, câștigă bine, la vară se însoară.

DUGAN: I-auzi! S-a aranjat băiatul! E muncitor, îți seamănă, nea Ilie. Omul gospodar sfințește locul oriunde ar fi, că e aici sau în Patagonia!

ILIE: Dar nu-i în Patagonia, e în America.

DUGAN: Și cu cine se însoară?

ILIE: A găsit o fată pe acolo. Nu știu cum arată, că nu mi-a trimis poza. Zice că-i fată bună, ingineră ca el, de la serviciu.

DUGAN: Păi cum să nu! Dacă-i ingineră ca și el, e bună. Numai să nu fie cioară, să aveți nepoți mulatri, că-i păcat de neam. Și nu te cheamă la nuntă?

ILIE: M-a chemat, dar nu mă duc, că-i prea departe.

DUGAN: Ai avioane, nea Ilie. Eu, dacă aș avea timp, m-aș plimba prin toată lumea.

ILIE: Adevărat, politica îți mănâncă timpul. Conferințe, mese rotunde — cum le ziceți voi —, toate mănâncă timpul. Și grevele mănâncă timpul.

DUGAN: Nea Ilie, greva nu s-a ținut dintr-o multitudine de motive. Dacă ar fi acum să le analizez, ai să vezi că și matala ești responsabil de eșecul grevei.

ILIE: De ce? Cum să le vorbesc oamenilor când nu ați anunțat declanșarea grevei? Nu sunt chiar așa de tâmpit cum credeți voi!

DUGAN: N-o lua în tragic, nea Ilie! N-am stat cu mâinile în sân. Am pus stăpânire pe postul local de televiziune. Acum, noi dictăm politica în audio-vizualul orașului. Trebuie să ne clarificăm strategia, indiferent de generații...

ILIE: Bucureștiul v-a lăsat baltă.

DUGAN: Dimpotrivă! Directivele de la Centru sunt clare: avem nevoie de oameni cu experiență. Nu ți-ar conveni să câștigi niște bani? Politica, nea Ilie, contează.

ILIE: Prostii. Nu aveți nevoie de nimeni. Vă știu eu. Aveți nevoie de paravane ca să vă faceți afacerile în liniște.

DUGAN: În curând vom face o revoluție a noastră, a celor ce muncim.

ILIE: Și după aia o să le trageți un șut în cur la toți! Dugane, ce-ți trebuie ție greve și revoluții? Bani ai, patron ești, casă ai, tânăr ești, de ce nu te însori cât nu încep să-ți cadă dinții? Chiar așa, nu ți-a căzut una pe suflet, să te lași de politică?

DUGAN: Nea Ilie, eu am pus ochii pe o fată, dar nu cred că o să mă vrea taică-su. (*Se uită la tavan.*) Am dezbătut cazul matala în mai multe ședințe. Tovarășii au înțeles și sunt îngrijați. Și Bucureștiul a fost informat, dar cei de acolo au hotărât că nu te putem ajuta, încă.

ILIE: Nici nu speram.

DUGAN: Am spus, încă! Problema care i-a împiedicat să ia o hotărâre pozitivă a fost activitatea susținută pe care fiica matala a desfășurat-o la construirea Consulatului american din orașul nostru. Că Marius a plecat în America, tovarășii au înțeles, ca să vezi că ne-am debarasat de vechile mentalități, dar în cazul Luizei, activitatea ei nu s-a justificat.

ILIE: Îmi dai cincisprezece mii de dolari și Luiza te ia de bărbat.

DUGAN: Enorm, nea Ilie! Enorm...

ILIE: Fata mea nu e sudoriță, s-o înghesui la dublu fund, în schimbul trei. Și dacă fiiu-miu ne face chemare, tu ești soțul Luizei.

DUGAN: Nu-mi dai garanții, nea Ilie! Dacă nu vă face chemare? Dacă vom fi prea mulți și americanii nu-mi vor da viza? Destui tovarăși de pe vremuri sunt trecuți pe computerul lor. Dacă sunt printre cei care n-au voie să intre? Voi plecați, iar eu rămân cu buza umflată.

ILIE: Dă-l în mă-sa de computer, că nu te-a înregistrat tocmai pe tine, un prăpădit de secretar de partid care ai fost în șantierul naval! Tu ești prost?

DUGAN: Nu sunt prost, dar n-am garanții.

ILIE: La ce-ți trebuie garanții, când ai nevastă cu viză de America în pat? Ai cuvântul meu!

DUGAN: Nea Ilie, nea Ilie, eu cred în cuvântul matala, dar nu pot să mă joc cu viața mea acolo. O iau de la capăt, o să muncesc! Dacă Marius al tău ne cheamă, înseamnă că n-o să ne lase pe drumuri, șomeri.

ILIE: În America, toți oamenii sunt bogați. Am văzut la televizor cum un milionar american cumpără castele din Scoția. Le demontează bucată cu bucată și le asamblează la el în curte. Cumpără castelele cu tot cu stafii. Ți-e frică, Dugane?

DUGAN: Nu știu... Or să mă întrebe, tu ce-ai făcut în România de ai venit la noi? Și eu ce să le răspund?

ILIE: O să le spui c-ai frecat ridichea și ți-au curs banii. Asta o să le placă.

DUGAN (*râde*): Ai dreptate, nea Ilie! Dă-i în mă-sa cu partidul lor cu tot! Dacă aici am făcut bani, acolo de ce să nu reușesc? Să știu că spal vasele, dar le fut muma-n cur la toți tovarășii! Dacă înțeleg bine, matala nu vrei să pleci.

ILIE: Nu plec. (*Privește tavanul.*) Dar trebuie să rămân curat.

DUGAN: Oamenii noștri au identificat persoana care deține acele documente.

ILIE: Cât vrea?

DUGAN: Asta-i, că nu vrea.

ILIE: Înțeleg.

DUGAN: E o treabă delicată, nea Ilie. Te costă ca s-o aranjăm.

ILIE: Cât?

DUGAN: Mi-o dai pe Luiza pentru opt mii de dolari.

ILIE: Zece.

DUGAN: Bine, îți dau zece și te rezolv. Dar vreau fata! Să ne cunoaștem caracterele. Am auzit că este dracu' gol. Mie din astea îmi plac, nea Ilie. Mă angajez să plătesc nunta, dar matala ne plătești cheltuielile de plecare, când o să fie. Să trăiești, tată socrule! Când mă prezinți?

ILIE: Măine.

DUGAN: Excelent, tată socrile. Măine sunteți invitații mei la „Sirena”. Dau o masă pe cînstă.

ILIE: Mai pe seară.

DUGAN (*bea restul de vin*): Franțuzesc. Vă aștept pe toți, tată socrile. Sănătate! (*Iese.*)

ILIE (*îl pocnește pe Vladimir*): Ți-am spus să nu mai răscolești gunoaiele. Au băgat pișat în vinul ăsta franțuzesc. (*Intră Pușa și Domnica.*)

PUȘA: La arme, vitejii mei! Hăndrălăii ne fură blocul!

DOMNICA: Ieși afară!

PUȘA: Ești chioară, doamnă? Nu vezi că ne demontează blocul cu macaraua galbenă? Doi hăndrălăii s-au cocoțat în vârful macaralei și ne sparg blocul cu ciocanele pneumatice. Au decupat deja fațada etajului opt. Și pereții din spate i-au scos și i-au coborît în camioane. Au lăsat doar pereții laterali, să nu se prăbușească acoperișul.

(*Pușa iese pe balcon împreună cu Vladimir. Se aude un zgomot de picamer. Brațul telescopic al macaralei trece prin dreptul ferestrei.*)

PUȘA (*către muncitori*): De apartamentul ăla să nu vă atingeți, e locuit, boiler! (*Către Vladimir.*) M-am prins, demontează doar apartamentele părăsite. Unde se duc camioanele cu pereții noștri, Vladimire? Băi, boiler, unde ne duceți pereții? Au decupat și fațada de la opt!

VLADIMIR: Lucrează fără să facă praf.

PUȘA: Acolo e o familie de pensionari. Mai la dreapta, așa, acolo e bine! Vladimire, fugi repede jos și urmărește camioanele! Eu alerg după domnul Dugan, să-l informez și să telefoneze la București.

(*Vladimir iese.*)

DOMNICA: Cu ocazia asta mai stăpesc șobolanii.

PUȘA: Cum să fug după domnul Dugan? Dacă vor vedea că nu-i nimeni acasă, mă vor lăsa fără pereți. Doamna Hermeneanu, am observat în bucătărie un pachet de cafea. Nu mi-l dați mie? Că Marius are de unde să vă trimită cafea adevărată.

DOMNICA: Luați-l, domnișoară.

PUȘA (*ieșind*): Eu trăiesc la etajul cinci, boiler!

DOMNICA: Ce facem, Ilie?

ILIE: Rămânem aici. Avem bani, dar unul dintre voi mă va vinde.

Scena 3

A doua zi, spre seară. Ascuns după un copac, Vladimir urmărește discursul Pușei în fața oamenilor adunați la poarta Consulatului american.

VOCEA PUȘEI: Huooo, trădătorilor de neam și țară! Acum vreți să fugiți, după ce l-ați omorât pe Ceaușescu! Huooo! Nu vă convenea că vă ținea la cozi la lapte? Acum stați ciorchine la porțile imperialiștilor evrei! Huooo! Fugiți ca șobolanii, trădătorilor! Ce-o să găsiți la americani? Vă spun eu: pornografie! Vreți pornografie? Avem și noi pornografie! Așteptați numai puțin, că în noaptea asta la televiziunea locală va fi difuzat un film porno în care joacă Luiza Hermeneanu, plătită cu bani grei ca să... (*Damenii o fluieră.*) Cine vrea să fugă în America? Una ca ea, curva curvelor din oraș. Știți cine este tatăl acestei curve? Cel mai harnic muncitor pe

care l-a avut șantierul naval. Uitați-o aici pe mama Luizei Hermeneanu! Să vă spună femeia câte sacrificii a făcut pentru fiica ei! De ce, vă întreb? Ca s-o vadă fugită din țară? Așa sunteți toți, niște trădători! Huooo! (*Fluierături și huiduieli. Busculadă.*)

VOCEA PUȘEI: Americanii mi-au demontat blocul. Nu e drept, lăsați-mă să vorbesc, ia mâna de pe mine, trădătorule! Măria sa Avram o să-ți taie capul!

VLADIMIR: Mamă, mamă...

(*Sirena Poliției. Damenii fug. Intră Remus, cu un geamantan strâns în brațe.*)

REMUS: Vladimire!

VLADIMIR: Ați văzut-o cumva pe mama?

REMUS: Fugi, Vladimire! Nu e bine să fii văzut printre acești naivi. O să te aresteze Poliția.

VLADIMIR: Plecați în concediu?

REMUS: Mi-am dat demisia și mi-am vândut casa. Spune-i Luizei... Ce să-i spui Luizei?

VLADIMIR: Domnule Remus!

REMUS: Mi-ai fost ca un fiu. Iartă-mă pentru... N-am primit nici un răspuns de la Comunitatea Evreiască sau de la Uniunea Maghiarilor. Le-am trimis douăzeci de memorii cerându-le să dea o dezmințire publică.

VLADIMIR: Și la ce vă folosesc dezmințirile?

REMUS: Nu sunt bozgor! Nu sunt evreu și n-am prieteni evrei!

VLADIMIR: Sunteți român, domnule Remus! Unde plecați?

REMUS: Am să rățăcesc, am să mă ascund.

VLADIMIR: Nu vă dau voie!

REMUS: Nu, nu, nu! Spune-i Luizei să nu facă vreo prostie. Spune-i că nu sunt laș.

(*Intră Dugan cu o servietă.*)

DUGAN (*către Remus*): Aici te-ai ascuns? Cum ne-a fost vorba?

REMUS: V-am spus de la început că sunt niște amintiri, un fel de jurnal, dar le-am pierdut.

DUGAN: Joci tare. Vom da drumul la film și toată lumea o să vadă ce orgii ai organizat la hotel. Ai transformat o bază turistică a poporului în bordel.

VLADIMIR: Domnul Remus și-a dat demisia.

DUGAN: Interesant. N-ai să ajungi prea departe.

REMUS: Le-am pierdut, domnule, am uitat totul!

DUGAN: Ai termen până la miezul nopții. E ultimul meu cuvânt.

(*Remus se depărtează.*)

VLADIMIR: Vă conduc...

REMUS: Trăiască România! Vă urăsc pe toți! Vă urăsc, jidanilor, bozgorilor, bolșevicilor! Vă urăsc, legionarilor, securiștilor, vă urăsc de moarte! Trăiască românii în vecii vecilor! Trăiască România Mare! (*Fuge.*)

DUGAN: Sora ta este o păcătoasă. Aș putea spune că este chiar o mizerabilă. Tu ești un băiat cult, tocmai de aceea sunt sincer cu tine. În Biblie, nu-i așa?, scrie că trebuie să-i iertăm pe păcătoși.

VLADIMIR: Să n-o bateți, domnule Dugan.

DUGAN: S-o bat? Luiza este cea mai curată ființă din lume. Din Biblie am aflat că oamenii cei mai păcătoși sunt în realitate cei mai curați sufletește. Toată murdăria în care Luiza s-a bălăcit nu i-a alterat sufletul. Eu am

nevoie de sufletul ei curat. Am nevoie de puritate pentru a trăi revelația iubirii. Îți mărturisesc sincer, ca între cumnați, că sunt îndrăgostit. Luiza e o torță vie a spiritului, care mă va ajuta să trec dincolo. De aceea trebuie să mă pregătesc. Uite! (*Scoate o carte din buzunar.*) „Învățați engleza fără profesor“. De trei luni, această carte, tipărită în anul o mie nouă sute șaiszeci și cinci, mi-a devenit cartea de căpătâi. Tu ești cult, spune-mi, cum se zice în engleză la mireasă? Am căutat în dicționarul de la sfârșitul cărții, dar n-am găsit cuvântul.

VLADIMIR: Fuck.

DUGAN: Excelent! Fuck! Cu gura plină? Fuck, fuck, fuck. (*Intră Ilie și Luiza.*) Ce plăcere să vă întâlnesc! Cred că mergem spre aceeași țință.

ILIE (*către Luiza*): Mai ții minte strada asta?

LUIZA: Nu.

ILIE: Ai dreptate. La două străzi de-aici, am locuit cu mă-ta în gazdă la o grecoaică, până să ne mutăm la bloc. Acolo s-a născut Marius.

DUGAN: A fost o neînțelegere penibilă, nea Ilie! Trustul de construcții a greșit adresa. Trebuia să demoleze un bloc din preajma Primăriei. Am vorbit ca să fie concediat directorul. Sper că n-ai pățit ceva neplăcut, domnișoară?

ILIE: Mergem?

DUGAN: Sigur! Am parcat mașina chiar acolo.

ILIE (*ia servieta lui Dugan și-i poruncește lui Vladimir*): Ia asta și-o duci acasă! O bagi în șifonier. Spune-i lu' mă-ta să mă aștepte.

(*Luiza, Ilie și Dugan pleacă. Vladimir pornește spre casă.*)

VLADIMIR: La douăzeci de ani, câștig pentru a doua oară consecutiv Wimbledonul. Sora mea se stabilește în Franța și se mărită cu un compozitor. Sunt un jucător de tenis fără asemănare. (*Se oprește în fața unei vitrine.*) Cu servieta asta arăt ca un domn. Să-mi cumpăr un pachet de țigări fine și o brichetă chinezească. Apoi, să intru în librării, să-mi cumpăr toate cărțile după care tânjesc de luni de zile și toate revistele, să le citesc în camera mea. E încă frig și miroase a mucegai. Mai bine închiriez camera de oaspeți. Sunt un domn.

(*Apare Cristina.*)

CRISTINA: În ce hal ai ajuns!

VLADIMIR: Cristina! Te caut de două sute patru zile. Ai fost la Marius?

CRISTINA: Ce caraghios ești cu papornița sub braț!

VLADIMIR: De ce nu ne scrie? Noi i-am scris.

CRISTINA: Paltonul îl ai din liceu, căciula e imitație sintetică de blană și pantofii sunt rupți. Aruncă-i! De ce plângi?

VLADIMIR: Sunt bolnav.

CRISTINA: Tu nu înțelegi că aici nu ai nici o șansă? Ești condamnat să citești reviste, să înghiți ceea ce ți se pune în farfurie, să fii umilit. Ei te-au condamnat.

VLADIMIR: M-am născut într-o familie cinstită. Mi s-a spus de la început cine sunt și care-i locul meu.

CRISTINA: Te-au mințit, ca să înduri împreună cu ei.

VLADIMIR: Am bani!

CRISTINA (*ironică*): Ah! Ai bani. Și ce faci cu banii?

VLADIMIR: Te rog să mă lași în pace!

CRISTINA: Ți-e frică să fugi, nu-i așa? (*În șoaptă.*) Eu sunt Cristina. Uită-te la mine! Mă visezi goală în fiecare noapte. Și mă las visată și sedusă. Ai imaginație. Acum simți palma mea? O simți? Dar răsuflarea mea, e caldă? Sunt lângă tine, cel mai puternic bărbat din lume. Vrei să mă săruți?

VLADIMIR: Aici, pe stradă?

CRISTINA: Poți să mă săruți și aici. Ești cel mai puternic bărbat. (*Îl îmbrățișează.*) Vrei să fugim? Vrei?

VLADIMIR: Cristina, ai o ureche caldă! Îmi dai voie s-o sărut?

CRISTINA: Mai bine să fugim!

VLADIMIR: De ce să fugim?

CRISTINA: Uită-te la oameni: sunt inerți, desfigurați și copleșiți. Privește străzile, parcul, blocurile! Asta a fost lumea ta.

VLADIMIR: Fugim, dar vreau să intrăm în cel mai luxos restaurant. Vreau să bem șampanie, să mâncăm o friptură groasă de două degete, nici nu-mi amintesc de când n-am mai mâncat carne. Apoi, vreau să stăm de vorbă. Am să-ți povestesc o grămadă de lucruri.

CRISTINA: Spune-mi că ești fericit!

VLADIMIR: Sunt cel mai puternic bărbat.

CRISTINA: Ești primul bărbat pe care-l fac fericit.

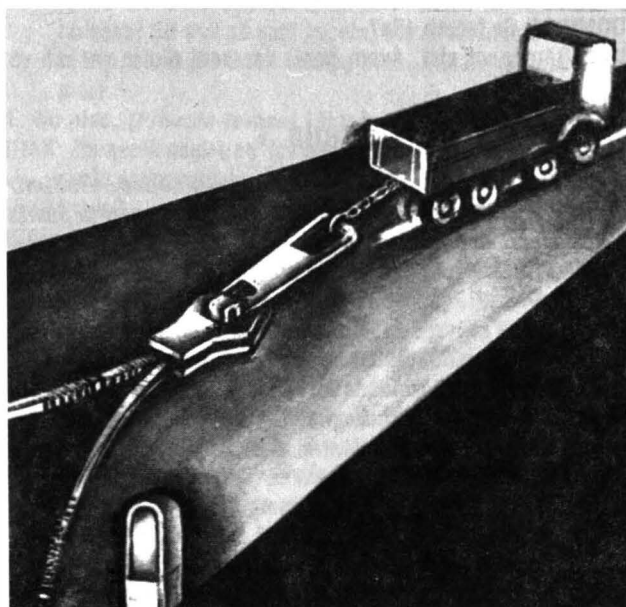
VLADIMIR: Minți!

CRISTINA: Oprește-te.

VLADIMIR: Ce căutăm la gară? Ieri, am ajuns aici urmărind camioanele galbene. Domnișoara Pușa m-a rugat să descopăr locul unde camioanele descărcau pereții blocului nostru. Dar aici, în zona gării, toate camioanele dispăreau fără urmă. Numai zece apartamente au rămas cu pereții nedemontați.

CRISTINA: Peste o jumătate de oră pleacă trenul spre București. Ai bani, nu întoarce capul.

VLADIMIR: Să plec singur?

CRISTINA: Dacă ți-e foame, nu răbda ca acasă, du-te la vagonul-restaurant și mănâncă o friptură.

VLADIMIR: De ce mă gonești? Nu mă descurc singur. Niciodată n-am ieșit din acest oraș.

CRISTINA: Am să-mi amintesc pentru tine: mai întâi aerul umed și teama că nu poți respira, dar uimit constați că poți. Inima îți bate.

VLADIMIR: Trăiesc.

CRISTINA: Pășești pe un asfalt incredibil de curat și te întrebi dacă este adevărat.

VLADIMIR: Este adevărat.

CRISTINA: Te grăbești într-o direcție oarecare, să te pierzi în mișcarea generală. Atenție la traversarea bulevardului! Ești calm și nervos, înfometat și sătul, zgomotul și liniștea te obligă să te supui forfotei. Trezește-te și înaintează!

VLADIMIR: E viața mea?

CRISTINA: Te oprești în dreptul unei vitrine și nu vezi decât o ceață, deși acolo sunt obiecte pe care nu le-ai văzut niciodată.

VLADIMIR: Acest bloc cu pereții din sticlă și lift exterior seamănă cu blocul meu, are opt etaje, însă are magazin la parter. Toate etajele sunt luminate, mai puțin unu, două... zece apartamente.

CRISTINA: Nemulțumit de aburii vederii, intri în magazin ca să ai ce povesti celor de-acasă. Îmi amintesc pentru tine rafturile înalte și pline cu felurite cutii, sticle, pungi, conserve, toate sunt colorate.

VLADIMIR: Sticla pe care am aruncat-o în mare, pentru Marius!

CRISTINA: Te sature de foame privindu-le.

VLADIMIR: Mamă! Poți să cumperi cârnați fără să stai la coadă. Uplete-ți căruciorul cu carne, mamă!

CRISTINA: Strigi și nu te aude decât sufletul tău contorsionat.

VLADIMIR: Grijă față de om?

(În fața lui Vladimir a apărut un gard din sârmă ghimpată. Dincolo se află Bobby, îmbrăcat în uniformă de militar american. În spatele său, se distinge excavatorul portocaliu. Rockerii sunt așezați în cerc și o urmăresc pe Cristina cum sapă o groapă în nisip. În apropiere, se vede conturul blocului cu fațada demontată.)

BOBY: Grijă ca omul să nu îmbătrânească prea curând!

CRISTINA: Ți se pare că ți-a răspuns tânărul de lângă tine. Are pe urechi căștile unui casetofon și se zbate să trăiască muzica pe care tu n-o auzi, ține în mâini o chitară imaginară, dar vie, o iubește și-ți pare rău că, întorcându-te lângă acest tânăr, în avionul care zboară din miezul unei zile în noaptea unui vis, nu vei avea curajul să-l bați pe umăr și să-l rogi să-ți împrumute chitara sa, câteva ore, până treceți Atlanticul sau până ajungeți deasupra Dunării, pentru că dincolo de aceste repere mulți oameni te vor crede nebun, văzându-te cum cântă la o chitară vie care aparține acestui tânăr, vecinul tău de drum, la întoarcere.

(Cristina intră în groapă. Afară îi rămâne doar capul. Bobby așază nisipul în jurul ei, apoi măsoară cinci pași. În acel loc aruncă un pașaport.)

VLADIMIR: Te iubesc, Cristina! Tu poți să străbați lumea fără pașaport!

CRISTINA: Pleacă la București și când va sosi, spune-i că am trăit.

(Cristina înaintează prin nisip spre pașaport.)

VLADIMIR: Lăsați-mă să mă întorc! *(Încearcă să sară gardul.)* Pot să vă povestesc tot ce-am văzut în America!

O FATĂ: Nu-i nevoie, ți-a fost frică, papagalule!

(Cristina începe să horticăie. Se scufundă în nisip.)

VLADIMIR *(trage de gard)*: Cristina! Cristina!

BOBY: S-a scurs.

VLADIMIR: Tu vorbești românește? Nu ești sergentul care păzește poarta Consulatului american?

BOBY *(batjocoritor)*: Sunt oltean, dar în fiecare zi mă dau pe față cu cremă de pantofi.

(Rockerii încep să cânte și să danseze.)

VLADIMIR: Nu vreau să rămân aici, te rog!

BOBY: Cum vrei tu! *(Îl ajută să treacă pe sub gard.)* Gata, boys, omul ăsta nu ne mai interesează!

(Rockerii se urcă pe excavator și părăsesc plaja. Vladimir se repede la locul în care a dispărut Cristina și începe să sape.)

VLADIMIR: Din cauza ta, Marius, nu putem să trăim. Îți îndurăm cruzimea, capriciile și cinismul. Cristina! Cristina! *(Scoate din nisip geamantanul lui Remus, apoi o mână retezată din cot.)* Domnule Remus? Domnule Remus! Sunteți român, domnule Remus!

Scena 4

Același loc de pe plajă. Se crapă de ziuă. Vladimir doarme acoperit cu paltonul și cu servieta sub cap. Intră Pușa.

PUȘA: Vladimire, Vladimire, de ce dormi, Vladimire? S-a dus dracului istoria și tu dormi! Unde mi-au dispărut voievozii, Vladimire?

VLADIMIR *(ascunde servieta și pașaportul în nisip)*: Eu m-am plimbat...

PUȘA: Vai, ce nenorocire! Era trecut de miezul nopții și mă-ta nu se mai oprea, că mi-a venit s-o strig din urmă, vai, doamna Hermeneanu, stați ușor!, nu vedeți că magazinele sunt închise?, mă dor picioarele de când mă purtați prin coclauri! Două ore pe puțin am străbătut străzile după mă-ta care mergea de la o vitrină la alta, se uita și iar pornea, pe cine, frate, căuta în puterea nopții?

VLADIMIR *(pentru sine)*: Am să-ți dovedesc că am fost cel mai puternic bărbat.

PUȘA: Toată mahalaua șantierului naval a vânturat-o mă-ta, asmuțind câinii împotriva noastră. Îți dai seama ce curaj? Noroc că băusem cafeaua de la Marius, că altfel aș fi adormit în picioare. A urcat dealul ca o leoaică. Diavolul o luminase! O purta spre mormintele Avramilor și eu, proasta, n-am avut puterea s-o opresc.

VLADIMIR *(același joc)*: N-ai să mai poți urmări pe nimeni cu mutra pocită.

PUȘA: Seara, am avut niște presimțiri, mai ales după ce-am văzut filmul în care a jucat Luiza. Vai, ce scârboșenie! Oare a luat mulți bani? Vladimire, cu tine vorbesc, iubitele! A luat mulți bani?

VLADIMIR: A luat toți banii.

PUȘA: Nu știu dacă au văzut-o ai tăi, că eu urmăream filmul și auzeam de la voi niște bocănituri.

VLADIMIR: Tata s-a apucat de cizmărie.

PUȘA: O bătea domnul Hermeneanu pe mă-ta! O bătea și urla, că de ce n-a vrut Luiza să se mărite cu Dugan, de ce și-a bătut joc de onoarea lui, că i-a terfelit numele! Și numai ea, mă-ta, e de vină! Dacă ar fi văzut și filmul, cred că ar fi omorât-o pe săraca mă-ta.

VLADIMIR (*pentru sine*): Să-ți stâlcesc fața ar fi un semn de slăbiciune. Meriți mai mult decât un ochi spart, un nas strivit și o ureche tăiată.

PUȘA: Fie vorba între noi, voi v-ați bătut o viață-ntreagă. Bătaia v-a ținut uniți într-o familie.

VLADIMIR (*același joc*): Crima ne va dezlega.

PUȘA: Mă-ta a fugit de-acasă și eu am fugit după ea, cum ți-am spus, dar pe deal am pierdut-o. A trecut prin cimitir ca o furtună, a rupt lacătul de la mânăstire și a intrat. Ți dai seama ce forță avea în ea? Din urma ei am ridicat cum am putut câteva cruci doborâte. Pe o cruce călcată în picioare scria: „Bărbatul acestei femei se află în America“. Am ajuns s-o văd și pe asta, Vladimire, nici morții nu mai vor să-și păstreze numele pe cruci!

VLADIMIR (*același joc*): Dacă te-am văzut fără ochi și cu buzele strivite, înseamnă că sunt în stare.

PUȘA: Mă-ta a dat la o parte pietrele de mormânt ale Avramilor și a coborât.

VLADIMIR (*același joc*): Ochii tăi bulbucăți se vor bulbuci și mai tare. Cât de tare? Vei horcăi cu spume la gură. Și gâtul tău schilod va trosni. Cât de tare?

PUȘA: A fost prea târziu când am ajuns. Mormintele erau goale. Unde sunt oasele Avramilor? Unde e mă-ta? Am căutat-o prin beznă, unde v-ați ascuns, doamna Hermeneanu?, dați-mi înapoi oasele voievozilor, că istoria o să ne pedepsească! Am aprins o lumânare și am început să bocesc, cum mă vezi, în genunchi, lângă mormintele goale. Și cum boceam așa, o dată văd că se mișcă ceva în criptă, de eram gata să leșin! Mă-ta a apărut dintr-un mormânt, ca o stafie! Nu era stafie, ținea o sticlă goală cu dop într-o mână și cu cealaltă legăna la piept o pungă cu carne. Fredona aiurea: „Na-ni, na-ni, puiul ma-mii“.

VLADIMIR (*pentru sine*): Am să te lovesc cu pumnul în cap. Ca tatăl meu am să te lovesc!

PUȘA: I-am spus, topită de durerea istorică ce mi-o făcuse, doamnă, cum ai ajuns aici?, de ce v-ați bătut joc de viața mea?, de unde ai luat sticla?, de ce legănați o bucată de carne congelată? Ce-o să zică Istoria? Că Avramii au cheuit în morminte!

VLADIMIR: Ca tatăl meu!

PUȘA: Atunci s-a trezit mă-ta și mi-a spus că a trăit cea mai frumoasă noapte din viața ei, fusese în America. Hopa! M-am speriat, mă-ta a luat-o razna. Mi-a arătat: pe aici m-am dus în America! Am văzut cu ochii mei că dintr-un perete al criptei porneau două guri de canalizare și prin una plecase mă-ta în America. A mers de-a bușilea, dar n-a mers mult. Conducta este făcută pe verticală, noi suntem la un pol și ei, adică

americanii, sunt la polul opus. Mă-ta a căzut mai degrabă ca o pungă de gunoi pe tomberonul nostru de la bloc, a căzut de la noi la ei și la celălalt capăt a ieșit în plină stradă, lume multă, mașini, lumini orbitoare...

VLADIMIR: De ce nu am mâinile pătate de sânge?

PUȘA: A intrat într-un magazin alimentară. Acolo, cică, l-a găsit pe Marius, care se chiora la rafturile pline cu mâncare și l-a tras de mână. Doamne, iartă-mă pentru ce-o să zic acuma! „Marius, mamă scumpă, tu ai un băiețel!“ l-a luat mă-ta pachetul de carne din brațe și a început să-l giugiulească: „Na-ni, na-ni, puiul ma-mii!“ Și i-a mai zis: „Marius, dă-mi băiatul să ți-l cresc, că tu ești foarte ocupat cu serviciul!“ N-a mai așteptat răspunsul și a fugit cu bucata de carne pe cealaltă conductă. Nu i-a fost greu să se întoarcă pentru că Pământul se află într-o continuă rotație și a căzut înapoi. Și după ce mi-a povestit ce ți-am povestit eu acuma, a fugit acasă, să-i încălzească laptele lu' ăla micu'. Ai auzit ce ți-am spus, Vladimire? Ai auzit? Sunt nebună, Vladimire?

VLADIMIR (*pentru Pușa*): Cine și-a mănjit mâinile cu sângele tău nevinovat?

PUȘA: Nu-i așa că n-am înnebunit? Spune-mi, Vladimire! Trebuie să-mi spui dacă voi m-ați înnebunit!

VLADIMIR: Nimeni nu ți-a dorit nebunia, domnișoară.

PUȘA: Nu sunt nebună?

(*Din largul mării crește zgomotul unui motor de avion.*)

VLADIMIR: Conductele cum au rămas?

PUȘA: Am pus pietrele la loc. O să-i chem pe istorici și-o să le declar că mă-ta a dus oasele Avramilor în America. Asta înseamnă sustragere de patrimoniu național.

VLADIMIR: Domnișoară, vă rog ceva! Da? Vă rog să nu vă mișcați din acest loc. Mă duc să vă găsesc oasele. Nu mai plângeți! O să le găsesc. Mă așteptați aici, da? Nu durează mult!

PUȘA (*atentă*): Un avion.

VLADIMIR: E un pescăruș.

PUȘA: Plutește ca un pescăruș, dar e un avion. A oprit motoarele. Vine spre noi.

VLADIMIR: Ne ocolește.

PUȘA: Caută un loc de aterizare. E mare cât o balenă!

VLADIMIR: Se prăbușește, domnișoară!

PUȘA: E Marius! A aterizat Marius!

VLADIMIR: O să se scufunde.

PUȘA: Plutește ca o lebădă (*Face semne.*) Marius! S-a întors Marius!

VLADIMIR: Nu ne vede din cauza cargoului

PUȘA: Marius! Marius! Uite mașinile care străbat șoselele țării...

VLADIMIR: Uite școlile și liceele luminoase în care generații de tineri s-au instruit...

PUȘA: Taci! Parcă a claxonat.

VLADIMIR: De ce nu are un semn pe fuselaj?

PUȘA: Te-am iertat, Marius! Poți să cobori liniștit, iubitul! De ce nu cobori scara?

(*Apare Dugan.*)

DUGAN: Ne-a violat spațiul aerian și maritim.

PUȘA: S-a întors Marius, domnule! O să mă ajute să repar mânăstirea, nu ca alții care mi-au promis și...

DUGAN: Am telefonat...

VLADIMIR: La București, să se ia măsuri.

DUGAN: Să-mi aducă o barcă pneumatică cu vase, ca să-i contraatacăm. Planul americanilor mizează pe apatia noastră. Gata cu contemplarea! E timpul să-i luăm prin surprindere. Americanii sunt în stare să arunce cu gaze toxice, ca în Vietnam.

VLADIMIR: Să pornim înot. Tata are măști de gaze bune pentru scufundare.

PUȘA: Nu e drept! În apa asta rece nu putem să înotăm toți cu șanse egale. Nu-i așa, domnule? Dacă ne-ai promis barca, așteptăm să-ți aducă barca, dar numai să ne iei și pe noi. Eu vreau să fiu prima care-l îmbrățișează pe Marius. Au deschis ușa, au deschis ușa! (*Face semne.*) Marius! Iubitule!

DUGAN: E o capcană.

PUȘA: De ce nu coboară?

DUGAN: Vom acosta pe o aripă și ne vom năpusti pe ușa ca să-i surprindem cu eroismul nostru.

PUȘA (*spre larg*): Chiorilor! Suntem aici, chiorilor și surzilor! Arătați-vă mutrele, chiorilor! A chiorit și Marius!

VLADIMIR: Mă duc după oase.

PUȘA: Lasă dracului oasele! Nu vezi că ne-au invitat și nu mai vine barca domnului?

DUGAN: O să vină, am dat telefon.

VLADIMIR: Vă rog, domnișoară, nu vă mișcați din acest loc dacă țineți la istoria Avramilor!

PUȘA: Nu mă mișc, toată viața i-am păzit pe semenii mei și istoria lor trecătoare. (*Complice.*) Adevărul este că Luiza are niște țâțe grozave. În locul ei, și eu aș fi făcut la fel ca să pot pleca.
(*Vladimir iese.*)

Scena 5

Sufrageria familiei Hermeneanu. Ilie stă pe pat, cu picioarele întinse pe scaun. Privește absent televizorul. Intră Vladimir.

VLADIMIR: Tată...

ILIE: Ai pierdut banii, ofticosule.

VLADIMIR: M-ai învățat să fiu supus.

ILIE: Ai pierdut și paltonul.

VLADIMIR: N-am ieșit niciodată din cuvântul tău. Sunt singurul om care poate să depună mărturie că ți-a fost greu ca să ne crești. Te-ai chinuit, tată.

ILIE: Și mă-ta s-a chinuit.

VLADIMIR: Ești nefericit din cauza mea?

ILIE: S-o aduci pe prietena ta, s-o cunoaștem.

VLADIMIR: Tu l-ai omorât pe domnul Remus?

ILIE: Nu-l cunosc.

VLADIMIR: El m-a învățat că oamenii supuși nu sunt în stare să deosebească minciuna de adevăr. Supunerea înseamnă umilință și orbire. Crezi că-mi este ușor să-ți spun că l-aș fi dorit să-mi fie tată?

ILIE: Spune ce vrei.

VLADIMIR: Am să te denunț.

(*Intră Domnica.*)

DOMNICA: Te-am rugat, Ilie, să dai televizorul mai încet, că doarme Puiu. Ah, Vladimir, pe unde ai umblat? Vino să vezi cine doarme în camera Luizei! (*Îl trage de mână și deschide ușa.*) Uite cum doarme, mititelul! E

Puiu, fiul lui Marius. Și-a umplut stomăcelul cu lăptișor și a adormit. Nu-i așa că seamănă cu Marius? Du-te și sărută-l, dar să nu-l trezești!

VLADIMIR (*se retrage*): Mi-e foame.

DOMNICA: Hai, du-te încetișor, e nepotul tău, nu te mănâncă!

VLADIMIR: Ce-ai făcut cu oasele voievozilor, mamă?

DOMNICA: Ești invidios, nu vrei să-l săruți pe Puiu, doar e sângele nostru. Ce ai împotriva lui Marius? Da, am acceptat să mă sacrific și să-i cresc băiatul. Marius este ocupat cu serviciul, nu ca tine, care pierzi vremea și ne duci cu vorba că o să te angajezi la ziare.

VLADIMIR: Mamă, râde tata de tine.

DOMNICA: Te rog să-i pui măcar un bănuț deasupra căpușorului, așa-i obiceiul! Este Puiu, nepotul nostru. Și Ilie îl iubește. Îl iubești, Ilie?

ILIE: Îl iubesc.

VLADIMIR (*nervos*): Încetează, mamă! În patul Luizei este o bucată de carne care împute casa.

DOMNICA: De ce vorbești așa despre Puiu? Dimineață i-am făcut băiță.

VLADIMIR: Mamă!

DOMNICA: Acum n-o să mai rădă lumea de noi că nu avem nepoți. Nu-i așa, Ilie?

ILIE: Așa e.

(*Intră Luiza și Boby.*)

DOMNICA: Luiza! Bine ai venit, draga mea! Avem un nepoțel, Luiza!

LUIZA (*îl arată pe Ilie*): El este!

(*Boby se repede la Ilie cu centura ridicată.*)

ILIE: Mă omoară, Domnico!

(*Rockerul îl lovește cu sete. Ilie nu se apără.*)

DOMNICA: Ilie!

LUIZA: Nu te băga!

DOMNICA: Pentru prima oară în viață mi-a spus pe nume.

VLADIMIR (*sare în spatele rockerului*): De ce dai, mă? E tatăl meu! (*Îl doboară la podea și-l lovește cu pumnii.*) De ce dai, mă, boule, în tatăl meu? E tatăl meu, mă! Fuck you din casa mea, boule!

LUIZA (*încearcă să-i despartă*): Vladimir!

VLADIMIR (*o respinge*): E tatăl meu! Sictir cu America ta cu tot!

BOBY (*speriat*): Vrea să mă omoare!

VLADIMIR: E casa mea!

DOMNICA: Nu mai țipa, Vladimir! Îl trezești pe Puiu.

VLADIMIR: Ieșiți din casa mea și duceți-vă la Marius! Acolo! (*Arată marea.*) A aterizat avionul. Plutește ca o lebădă.

(*Luiza și Boby ies pe balcon. Domnica încearcă să-l trezească pe Ilie din leșin.*)

DOMNICA: Ți-a spart capul, Ilie. (*Îl șterge cu prosopul de vase.*)

LUIZA: Vladimir are dreptate. E un Boeing 747.

BOBY: Numai să nu se scufunde la dracu'.

LUIZA: Ce vrea Pușa? De ce ne face semne ca o tâmpită?

VLADIMIR: Ne așteaptă să mergem la Marius cu barca pneumatică a domnului Dugan.

BOBY (*către Luiza*): Fuck! Vrei să-l aranjez și pe ăsta?

LUIZA (*revine în sufragerie*): Marius ne-a trimis un avion.

DOMNICA: Vino să-l vezi pe Puiu!

LUIZA: Marius ne-a trimis un avion ca să zburăm la el.

DOMNICA: La anii tăi toate femeile au copii. Tu te îndopi cu pilule. Eu n-am folosit niciodată pilule, să-ți spună taică-tu. I-ai spart capul. Asta e recunoștința ta pentru că te-a crescut. Marius știe ce vrea de la viață, mi-a dăruit un nepot.

LUIZA (*o duce pe Domnica la fereastră*): Uită-te în larg, dincolo de epavă. Ce vezi?

DOMNICA: Ce să văd? De ce îl eviți și tu pe drăgălașul Puiu? Doarme ca un îngerăș.

LUIZA: Uită-te în largul mării!

DOMNICA: E un avion cu multe ferestre.

LUIZA: Marius ni l-a trimis.

VLADIMIR: Să mergem la Marius!

BOBY (*descoperă pata de pe tavan*): Ce pată haioasă aveți! Seamănă cu harta Americii.

DOMNICA: Eu am fost la Marius!

LUIZA (*o împinge spre ușă*): Mișcă, nu mă enerva cu tâmpeniile! (*Luiza, Domnica și Bobby ies.*)

VLADIMIR: Tată, o să am grijă de tine ca să fii fericit. (*lese. Ilie se ridică. Își scoate cureaua de la pantaloni. Se urcă pe masă și se spânzură de lustră. Din tavan cad bucăți de tencuială.*)

Scena 6

Interiorul unui avion de pasageri. Domnica, Pușa, Luiza, Dugan și Bobby.

PUȘA: Avionul ăsta seamănă ca două picături de apă cu avionul care m-a dus în Canada. Are fotolii mari, dormim buștean până la Acapulco.

DUGAN: Dar îi lipsește echipajul. (*Către Bobby.*) Ai verificat cabina piloților?

BOBY: E blocată, ne trebuie dinamită.

PUȘA: Să nu vă pună dracu' să furați ceva, că ne bagă americanii în pușcărie. N-am chef să plătesc cauțiunea cu banii pe care i-am strâns în treizeci de ani de muncă.

LUIZA: Nu te-a invitat nimeni aici.

PUȘA: S-avem pardon, că nu-ți stau în gât! Sunt o sută douăzeci de locuri în avion. Marius mi-a rezervat un fotoliu pentru că vrea să mă vadă neapărat.

DUGAN: Dacă am găsi lista pasagerilor sau a echipajului!

PUȘA: Vă este frică, domnule?

DUGAN: Nu mi-e frică de americani, ci de excentricitățile lor.

PUȘA: Unde vedeți excentricități? Noi suntem pasagerii. Luați loc și faceți-vă comod! La decolare să nu-mi borîți în poală!

DOMNICA: De ce nu mai vine Vladimir?

PUȘA (*semn către Dugan*): Domnul a insistat să avem măști de gaze, se teme de contaminare chimică.

DOMNICA: Îl vezi pe undeva, Luiza?

PUȘA: Ce reviste colorate au americanii! Ce-o fi scriind în ele?

BOBY: Are un vecu mișto, nici nu știi în ce gaură să faci.

PUȘA: Presimțirea mea este că Marius o să ne facă o surpriză când vom ateriza pe aeroport.

LUIZA: O să ne cânte fanfara.

BOBY: Se pricepe cineva să tragă apa, că am făcut la nimereală?

DUGAN: Înțelegeți! Acest avion nu poate zbura fără echipaj. Este o capcană!

BOBY: Mișto, îl demontăm și-l vindem la bucată. (*Intră Vladimir cu cele trei măști de gaze.*)

DOMNICA: Unde e taică-tu, Vladimir? Ți-am spus să-l chemi.

VLADIMIR: Se uită la televizor, nu vrea să vină.

DUGAN (*complice*): Ai adus banii?

VLADIMIR: Am legat barca de-o aripă.

BOBY: Ce măști nasale!

DOMNICA: Du-te după taică-tu și spune-i să vină!

LUIZA: L-a chemat de zece ori. Ce vrei, să-l iau cu tot cu televizor?

DOMNICA: Luiza, îți vine ușor să vorbești, dar eu rămân cu el, că voi nu vă mai întoarceți. E datoria mea să-l chem, are tot dreptul să-și vadă fiul!

LUIZA: Dar nu vezi că refuză?

DOMNICA: Eu nu merg fără el. Vladimir, du-mă la mal!

BOBY: S-a blocat ușa. (*Către Vladimir.*) Tu ai blocat-o?

DOMNICA: Mă uit la voi de pe mal.

LUIZA (*o imită*): Te uiți la noi de pe mal. (*Rea.*) Ce-ai să vezi de pe mal? Așa ai trăit mereu, cu frica de el, și uite ce-ai ajuns! Azi-noapte te-a bătut, nu?

DOMNICA: Din cauza ta!

LUIZA: Pentru că n-am vrut să mă mărit cu acest criminal!

DUGAN: E o calomnie! Am să te dau în judecată. Ai auzit de faimoasa justiție americană?

BOBY (*amenințător către Dugan*): Poliția n-o să mai fie de partea ta ca să-mi confişte casele. Iar noi avem documentele cu turnătorile tale de secretar de partid. Sunt originale, împutite!

DUGAN: Am bani, sunt dispus să negociez.

DOMNICA: Aici e casa mea. Vladimir!

LUIZA: Dacă pleci, să știi că eu nu mai am mamă. Puțin îmi va păsa de tine, să te mănânce gândacii pe masă când ai să mori! Eu nu vin să te îngrop. Să te îngroape Ilie!

PUȘA: Hai, doamnă, că ne-apucă noaptea! O să-i povestim domnului Hermeneanu cum a fost. De ce dracu' nu mai vine echipajul? Ia strigă după echipaj, Vladimire!

VLADIMIR: Echipajule! Echipajule!

DUGAN (*complice către Luiza*): Oricum, îți mulțumesc. Ai fost minunată.

LUIZA: Impotentule!

DUGAN: Sunt în stare și aici dacă vrei.

LUIZA: Te costă dublu.

DUGAN: Îți amintesc că taică-tu trebuie să-mi restituie banii. (*Către Vladimir.*) Unde sunt banii?

VLADIMIR: I-am cheltuit.

DUGAN: Ești nebun? Te arunc în mare!

VLADIMIR (*scoate pașaportul*): A costat mult, domnule. E în alb.

DUGAN (*înșfacă pașaportul*): Escrocul!

VLADIMIR: Am dat șpagă să vă scoată din computer, am dat șpagă la medic, pentru analize, am dat șpagă pentru viză, și la șantierul naval, că aveai niște datorii...

DUGAN (*ascunde pașaportul*): Bună treabă, n-am să te uit când vom ajunge.

(Se aud motoarele avionului. Panică.)

VLADIMIR (energic): Decolăm! Legați-vă centurile de siguranță! Mamă, așază-te la geam! Bobby, ai grijă de Luiza! Nu vă speriați, decolăm!

DUGAN: Cine ne decolează?

VLADIMIR: Pilotul automat.

PUȘA: Ești depășit de tehnică, domnule. Cum să-mi leg centura, Vladimire?

VLADIMIR (o ajută): E o siguranță aici care trebuie să facă clac. Clac! Ați uitat!

PUȘA: Ce să uit?

VLADIMIR: N-ai zburat niciodată în Canada.

BDBY: Decolează pilotul automat! E bestial!

DOMNICA: Doamne, păzește aripile să nu le rupă valurile!

DUGAN: Barca, am pierdut barca!

PUȘA: Să vezi și matală ce înseamnă să pierzi ceva.

DOMNICA (își face cruce): Am decolat. Iartă-mă, Ilie!

VLADIMIR: Nu mai aveți nevoie de centuri.

(Hublourile se înverzesc. Pasagerii privesc un peisaj subacvatic.)

BOBY: De unde facem rost de băutură?

VLADIMIR: Dorința ta este alta. *(Îi așază pe urechi niște căști.)* Îți place?

BOBY: E hard mișto!

VLADIMIR: Ți-e foame, mamă?

DOMNICA: Uită-te la peștele ăsta cum se holbează la mine cu ochii cât cepele! Ce gură mare! A fugit, a fugit! L-am speriat? Arăt rău, Vladimire?

VLADIMIR: Marius o să te recunoască. *(Îi deschide o carte.)* Să-i faci o prăjitură bună.

DOMNICA (citește): „Compoziția de glazură se prepară exact ca pentru bezele. Se bate pe apă clocotită șapte-opt minute, să fie înfierbântată și să nu se lătească în tavă.” *(Fericită.)* O să-i placă!

PUȘA: Vladimire, când ajungem? M-am plictisit tot chiorându-mă la revistele astea cu monumente istorice. Nici unul nu are gheretă ca mănăstirea mea. *(Complice.)* Luiza citește Biblia, vrea să intre în America spălată de păcate. *(Către Dugan.)* Ce poziții ați găsit acolo, domnule?

DUGAN (ascunde revista): Învăț cum se fac afacerile în America.

VLADIMIR (către Luiza): Care este dorința ta?

LUIZA: O stea să-mi coboare pe fundul ochilor.

PUȘA (privind pe hublou): Ce de lumini!

(Motoarele s-au oprit. Vladimir iese și se întoarce cu alte trei măști de gaze pe care le împarte pasagerilor.)

VLADIMIR: Am ajuns.

DOMNICA: Așa de repede?

LUIZA: Amin.

PUȘA: Să-mi pun centura.

VLADIMIR: Puneți-vă măștile!

BOBY: Mai vreau să ascult o bucată!

DUGAN: Sunt pregătit să te înfrunt, Americă!

(Își pun măștile. Vladimir îi conduce spre ușă. Ies din avion și încep să țopăie, să aplaude și să se

îmbrățișeze. Sunt fericiți. Fac tumbe pe nisipul subacvatic. Veselia durează până când, din întuneric, apare un scafandru. Le face semne că joaca s-a sfârșit, să se întoarcă la bordul avionului. Dugan și Bobby se împotrivesc. Scafandru îi expediază cu brutalitate. Luiza se ascunde. Scafandru încearcă s-o prindă, dar Luiza își scoate masca. Trupul ei se ridică la suprafață.)

VOCEA LUIZEI: Rădeam de tine când îmi arătai roiurile de stele și-mi spuneai că salvarea noastră a rămas în cer. Acum, plutind pe valurile disperării, privesc cerul cu teama ca cineva să nu-mi surprindă contemplarea idioată. Număr mereu cincizeci de stele. Și mă întreb care este steaua ta norocoasă. Probabil că steaua ta a plecat o dată cu tine, a traversat Oceanul și s-a așezat deasupra ta, printre alte stele norocoase. Nu te invidiez. Dacă steaua ta a rămas pe cerul nostru? Dezleag-o cu voia Domnului și coboar-o în ochii mei umezi!

Scena 7

(EPILOG)

Un teren de tenis amenajat în curtea bisericii. Vladimir ocupă locul „arbitrului de scaun”. De-o parte și de alta a fileului se află Ilie și Remus. Intră Pușa.

PUȘA: Vai, ce nenorocire, Vladimire... *(Vladimir îi face semn să tacă, pentru că în teren se dispută o minge importantă. În șoaptă.)* Pot să te deranjez, Vladimire? *(Mingea s-a jucat.)*

VLADIMIR: Out! Avantaj serviciu.

PUȘA (același joc): După serviciu pot să-ți spun?

VLADIMIR: Spune, domnișoară.

PUȘA: Ți-am spus ce ți-am spus de la început. Sunt nebună că ți-am dat voie să construiești maidanul ăsta în poarta mănăstirii.

VLADIMIR: E pământul meu. L-am cumpărat cu acte în regulă.

PUȘA: Dar nimeni nu ți-a închiriat terenul măcar un sfert de oră! Și-ai trecut vara, Vladimire, fără să-ți recuperezi banii pe care i-ai cheltuit pe... Bani îngropați degeaba în cimentul ăsta adus tocmai de la mama dracului!

VLADIMIR: E ciment american.

PUȘA: Mai bine reparai acoperișul mănăstirii, că mâine-poimâine încep ploile și mi se umflă de igrasie mormintele Avramilor.

VLADIMIR: Domnișoară, la această oră e în plină desfășurare finala Openului american. S-a intrat în setul trei.

PUȘA: Până la setul patru, pot să-ți mai spun ceva?

VLADIMIR: Spune, domnișoară.

PUȘA: Săptămâna trecută, după cum știi, a dispărut epava. Azi-dimineață a reapărut la mal. Bobby și cu bandiții lui au găsit-o pe Luiza prinsă de elicea epavei.

VLADIMIR: Sunt rockeri, domnișoară.

— CORTINA —